

Păzitorul Adevărului

Pelerinajul RĂMĂȘITEI

Săptămâna de rugăciune, 5 - 14 decembrie 2014

Păzitorul Adevărului

Ediție specială - Săptămâna de rugăciune
5 - 14 decembrie 2014

ÎN ACEST NUMĂR:

- **Editorial** 3
Un pelerinaj îndelungat
- **Înalta chemare a rămășiței** 4
Este timpul să strălucim în această lume prin iubirea lui Hristos.
- **Misiunea rămășiței** 8
Reconciliere, restaurare, vindecare și evanghelizare.
- **Rămășița - istorie și lecții** 12
Învățând din trecut, pregătindu-ne pentru viitor.
- **Provocările din fața rămășiței** 16
Fiind conștienți de lucrurile care sunt în joc.
- **Caracteristicile rămășiței** 20
Calitățile speciale ale oamenilor convertiți.
- **Doctrina rămășiței** 24
Adevărul curat, nemânjit, rezistă.
- **Iubiți-vă vrăjmași** 28
O datorie imposibilă din punct de vedere omenesc făcută posibilă de către un Salvator care iartă într-un mod divin.
- **Triumful rămășiței** 32
Victoria finală a celor credincioși.
- **Poezie** 36
Pelerinajul rămășiței

Cântărind pelerinajul

Un alt an aproape a trecut, și cu el o aniversare importantă. Aceasta marchează cel de-al o sutălea an de la criza din 1914, când pelerini credincioși au refuzat să calce Cele zece porunci, chiar în ciuda războiului mondial.

Ce s-a întâmplat de atunci? Ce a caracterizat călătoria noastră? Suntem noi încă pelerinii care merg spre cer, așa cum au fost strămoșii noștri? Este generația noastră caracterizată de o mai mare consacrare și de devoțiune față de cauza reformei – de a reconstrui vechile dărâmături, de a repara spărtura (spărturile) făcute în legea morală a lui Dumnezeu, și de a sta în apărarea adevărului prezent cu orice preț?

Acestea sunt întrebări solemne la care să reflectăm în timpul acestei Săptămâni de Rugăciune, un timp în care să ne cercetăm inima și să ne reinnoim legământul cu Domnul – reconsiderând în mod profund tot ce este implicat în dorința noastră de a fi în rămășița finală pentru a-L întâlni în pace.

Vă rugăm încercați să împărtășiți și altora aceste prelegeri, poate printr-o vizită personală făcută credincioșilor izolați sau imobilizați acasă – și să reținem următoarele date:

RUGĂCIUNE CU POST: SABAT, 13 DECEMBRIE

DARURI PENTRU MISIUNI: DUMINICĂ, 14 DECEMBRIE

Fie ca Domnul să revitalizeze experiența noastră în timpul acestei Săptămâni de Rugăciune! Să fim cu adevărat pe deplin umpluți de Duhul Său cel Sfânt pentru a urma pelerinajul până la încheierea sa, trăind cu adevărat viața rămășiței.

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, nr. 27 505200, Făgăraș - Jud. Brașov

Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111

E-mail: info@farulsperantei.ro

www.farulsperantei.ro

Redactor șef: D. P. Silva

Redactor B. Monrose

Grafică D. Lee, B. L. Montrose

Imagini Bible Gallery, 123RF, Sermon View

ISSN: 1584-269x

„Timpurile în care trăim pretind acțiuni reformatoare.”
(Mărturii, vol. 4, pg. 488 engl.)

Revista „Păzitorul Adevărului” este o publicație trimestrială editată de Asociația Religioasă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, care prezintă articole pe teme de doctrină biblică, cu scopul de a îmbogăți viața spirituală a acelor care caută să cunoască mai mult despre Dumnezeu.

E-mail: info@azsmr.ro

www.azsmr.ro

Un pelerinaj îndelungat

Ce este un pelerinaj? Este mai mult decât doar o călătorie. În mod normal acesta implică o călătorie pe jos, plină de ardoare, tăgăduire de sine, cu multe eforturi, menținând un scop sacru în minte. Apostolul Ioan vorbește despre experiența acelor care sunt impresionați să meargă spre Canaanul ceresc: „Știm că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește; ci Cel născut din Dumnezeu îl păzește, și cel rău nu se atinge de el. Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău. Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui” (1 Ioan 5:18-20).

Fiind cei care așteaptă a doua venire a lui Hristos în timpul acestui ceas final al timpului de probă a omenirii, experiența noastră din aceste ultime zile implică o cunoaștere a lui Hristos – și cooperarea cu Duhul Său Sfânt într-o lucrare de curățire. „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta se curățește, după cum El însuși este curat” (1 Ioan 3:2, 3). Domnul nu ne promite o cale ușoară, însă ne promite o cale sigură.

Timp de 100 de ani Dumnezeu ne-a cerut să împărtășim lumii lumina Sa. El ne-a cerut să fim mâinile Sale, picioarele Sale și vocea Sa pentru a împărtăși iubirea Sa unei lumi care se auto-distruge.

Cum ne-am îndeplinit noi responsabilitatea? Am manifestat punctele tari și slăbiciunile naturii umane. În unele momente ne-am bazat pe Dumnezeu și am cerut harul Său. Am distribuit mii de exemplare din volumele Spiritului Profetic în țări unde a face aceasta presupunea a risca să mori. Am dus evanghelia la triburile canibale din India și Brazilia. Am vorbit despre iubirea lui Dumnezeu când era convenabil și când nu era convenabil.

Însă suntem de asemenea oameni. Nu am făcut nimic atunci când Dumnezeu ne cerea să

facem ceva. Am fost timizi când Dumnezeu ne cerea să fim curajoși. Am argumentat unii cu alții când Dumnezeu ne cerea să prezentăm argumente în favoarea Sa înaintea lumii. Nu am fost de acord unii cu alții când Dumnezeu ne cerea să nu fim de acord cu păcatul.

De-a lungul unui secol de triumfuri și greșeli, victorii și eșecuri, Dumnezeu ne-a ferit de abandonarea adevărilor pe care ni le-a dat. Când păcatul ne-a ispitit, invitându-ne să micșorăm cerințele lui Dumnezeu, să sacrificăm Legea Sa, și să reducem orice așteptare pe care o are El de a încheia lucrarea Sa în noi, am stat fermi, până într-acolo încât să ne jertfim viața mai degrabă decât să jertfim Cuvântul lui Dumnezeu. Când ispitele au venit să ne facă să modificăm credința dată odată sfinților, pentru a spune bun venit rațiunii omenești și egoismului uman, Dumnezeu ne-a dat puterea de a spune „Nu”. În devotamentul nostru pentru Sabatul zilei a șaptea și pentru pacifism, în devotamentul nostru față de căsnicie și în îmbrăcămintea noastră, în exclusivitatea de la serviciile noastre de Sfântă Cină, în loialitatea noastră față de lucrarea profetei Domnului, și în multe alte chestiuni importante, am fost îndemnați să Îl abandonăm pe Dumnezeu și să acceptăm în schimb standarde omenești. Mereu și mereu, Dumnezeu ne-a dat harul de a spune „Nu”.

Fie ca Domnul să ne ierte unde am greșit față de El și să ne dea harul de a împărtăși lumii din jurul nostru adevărurile Sale prin acțiune și, unde este necesar, de asemenea, prin cuvinte.

Într-adevăr, suntem într-un pelerinaj și încă nu am ajuns la destinație. Însă, acum și aici, prin harul lui Dumnezeu, avem încă o ocazie de a ne face sigure chemarea și alegerea noastră. Foarte puțini vor păși pe calea îngustă pentru a intra pe poarta cea strâmtă împreună cu umilul Nazarinean. Să ne menținem ochii ațintiți asupra Salvatorului nostru și să ne hotărâm să fim în mijlocul acelei rămășițe care va face astfel. „Chiar dacă numărul copiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, o rămășiță va fi mântuită; căci El va încheia lucrarea și o va scurta în neprihănire” (Romani 9:27, 28 engl.KJV.)

Înalta

chemare a rămășiței

*Fragmente din
scrierile E.G.White*

O chemare realistă

Ceea ce promite Dumnezeu, El este în stare să îndeplinească oricând. Și lucrarea pe care o dă El poporului Său de îndeplinit, El este în stare să o îndeplinească prin ei. Dacă trăim o viață de ascultare desăvârșită, promisiunile Sale vor fi îndeplinite față de noi.

Dumnezeu cere poporului Său să strălucească în lume ca niște lumini. Nu doar predicatorilor li se cere să facă aceasta, ci fiecărui ucenic al lui Hristos. Conversația și comportamentul lor ar trebui să fie cerești...

Spiritul, înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu, așa cum sunt descoperite în Cuvântul Său, ar trebui să fie exemplificate de ucenicii lui Hristos. Cerințele lui Dumnezeu de la poporul Său sunt în acord cu harul și adevărul oferite lor. Toate cerințele Sale neprihănite trebuie îndeplinite complet. Ființele înzestrate cu rațiune trebuie să umble în lumina care strălucește asupra lor. Dacă nu fac aceasta, lumina lor devine întuneric, și gradul de întunecime este proporțional cu abundența de lumină deținută.

Nu din cauza lipsei de cunoștință pierd acum poporul lui Dumnezeu. Ei nu vor fi condamnați pentru că nu cunosc calea, adevărul și viața. Adevărul care a ajuns la înțelegerea lor, lumina care a strălucit asupra sufletului, dar care nu a fost iubită și pe care ei au neglijat-o, sau de care au refuzat să fie conduși, îi vor condamna. Ce ar fi putut fi făcut mai mult pentru viața lui Dumnezeu decât a fost deja făcut? Lumina, prețioasa lumină, strălucește asupra poporului Său; însă lumina nu îi va salva, dacă ei nu consimt să fie salvați de ea.¹

Stăruința răbdătoare în facerea de bine – acesta trebuie să fie motto-ul nostru. Trebuie să depunem efort perseverent, înaintând pas cu pas până când am încheiat alergarea, am câștigat victoria...

Înaintați uniți în ajutorul Domnului, având toți o inimă și un gând. Nu depindeți de înțelepciunea omenească. Priviți dincolo de ființele umane la Cel numit de Dumnezeu să poarte mahnirile și întristările noastre. Crezându-L pe Dumnezeu pe cuvânt, înaintați cu credință statornică, perseverentă.²

Dumnezeu cheamă poporul Său la acțiune. Este necesară o lucrare individuală de mărturisire a păcatelor și părăsire a lor și de întoarcere la Domnul. Nimeni nu poate face această lucrare pentru un altul...

Mulți nu au realizat de ani de zile niciun pas de înaintare în cunoștință și adevărată sfințenie. Ei sunt pitici din punct de vedere spiritual. În loc de a înainta spre desăvârșire, ei se întorc la întunericul și sclavia din Egipt. Mințile lor nu sunt exersate spre evlavie și adevărată sfințire.

Se va trezi Israelul lui Dumnezeu? Vor încerca toți cei care pretind că sunt evlavioși, să dea la o parte orice păcat ascuns și să își întristeze sufletul înaintea Lui? Vor cerceta ei cu o mare umilință motivele fiecărei acțiuni și vor realiza că ochiul lui Dumnezeu citește totul, cercetând fiecare lucru ascuns? ... Mari privilegii aparțin poporului lui Dumnezeu. Le-a fost dată o mare lumină, pentru ca ei să poată atinge înalta lor chemare.³

Pentru noul an

Există persoane cărora le-am greșit, care vor mărturisi împotri-va noastră în ziua lui Dumnezeu?

Dacă da, raportul a fost dus în cer și îl vom întâlni din nou. Trebuie să lucrăm pentru a corespunde ochiului marelui Stăpân, fie că eforturile noastre trudnice sunt observate sau nu. Niciun bărbat, nicio femeie și niciun copil nu pot sluji lui Dumnezeu într-un mod acceptabil, făcând o lucrare neglijentă, la întâmplare, de rușine, fie că e vorba de slujirea în lucrurile vremelnice sau în cele spirituale. Adevăratul creștin va avea ochiul îndreptat doar spre slava lui Dumnezeu în toate lucrurile, încurajând scopurile Sale și întărind principiile Sale cu acest gând: „Fac aceasta pentru Hristos.”

Dacă toți cei care mărturisesc a fi ai lui Hristos sunt credincioși în cele mici, vor fi credincioși și în cele mari. Dacă există datorii încă neplătite, faceți eforturi speciale pentru a le plăti. Dacă ați luat bunuri pe datorie la magazinul de unde vă aprovizionăți sau de la vânzătorul de textile, rezolvați cu ei în măsura în care se poate. Dacă nu reușiți, mergeți la cei cărora le sunteți datori și spuneți-le în mod deschis despre imposibilitatea voastră de a îndeplini aceste cerințe; reînnoiți-vă socotelile cu ei, și asigurați-i că le veți achita datoria cât de curând. Apoi, tăgăduiți-vă orice lucru fără de care se poate trăi și fiți foarte economi în cheltuielile voastre, până când sunt împlinite promisiunile voastre. Nu vă permiteți să folosiți banii altor oameni pentru a vă satisface apetitul sau iubirea de etalare. Puteți îndepărta astfel o piatră de poticnire prin care mulți au fost împiedicați de a crede adevărul; și binele vostru nu va fi vorbit de rău. Nu vor face frații noștri eforturi stăruitoare de a corecta acest mod neglijent, haotic, de a încheia afaceri? Vechiul an trece cu repeziciune; aproape a trecut. Folosiți cât mai bine puținele zile rămase.

Anul Nou chinezesc începe în februarie și durează o săptămână. Ei au un obicei de a rezolva toate certurile între ei și toate datoriile încă neachitate; iar dacă există vreunii care nu pot plăti datoriile lor, acestea le sunt

iertate. Astfel noul an este început având toate problemele și toate socotelile încheiate. Acesta este un obicei păgân pe care lumea creștină ar face bine să îl imite. Legea lui Dumnezeu cere aceasta de la noi toți și, încă mai mult – trebuie să îi iubim pe semenii noștri ca pe noi înșine. Adică, trebuie să ne purtăm cu semenii noștri în orice lucru așa cum am vrea ca ei să se poarte cu noi. Dacă vrem ca ei să acționeze în mod echitabil și corect cu noi, atunci noi ar trebui să ne purtăm echitabil și drept față de ei. Trebuie pur și simplu să le facem așa cum am dori să ni se facă nouă.

În orice chestiune tranzacționată între oameni, comportamentul fiecăruia este o transcriere a caracterului său. Dacă un om este drept în fața lui Dumnezeu, tranzacțiile sale vor fi drepte în fața semenilor săi. Integritatea sa nu este o chestiune îndoielnică; ea strălucește ca cel mai curat aur purificat de foc. Are el bani de care nu are imediată trebuință? El nu trage foloase de nevoile fratelui său mai sărac pentru a-i cere mai mult decât o plată corectă. El nu va cere o dobândă exorbitantă pentru că poate profita de situație. Un om cu adevărat cinstit nu va profita niciodată de necazul altuia în favoarea propriului său câștig; pentru că în cele din urmă aceasta ar fi o mare pierdere. În ce privește principiul, ar fi la fel de condamnat în fața lui Dumnezeu ca și când ar intra în casa aproapelui Său și i-ar fura aur sau argint în valoare de acea sumă. Obiceiurile și tradițiile oamenilor nu trebuie să fie criteriul nostru, decât dacă prin Cuvântul lui Dumnezeu putem dovedi că sunt corecte. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari; cine este nedrept în lucrurile mici, este nedrept și în cele mari” (Luca 16:10). Nu mărimea sau lipsa de însemnătate a unei acțiuni este cea care o face cinstită sau necinstită. Dumnezeu cere ca în toate tranzacțiile noastre să urmăm o linie dreaptă a datoriei.

Dacă avem doar puțin timp, să folosim acel puțin timp în mod serios. Biblia ne asigură că suntem

în marea zi a ispășirii. Ziua tipică a ispășirii era ziua când întregul Israel își întrista sufletul înaintea lui Dumnezeu, își mărturiseau păcatele și veneau înaintea lui Dumnezeu cu întristare a sufletului, remușcări pentru păcat, căință veritabilă și credință vie în jertfa ispășitoare.

Dacă au existat dificultăți între frați și surori – dacă invidia, răutatea, amărăciunea, bănuielile rele, au existat, **mărturișiți aceste păcate, nu într-un mod general, ci mergeți personal la frații și surorile voastre. Fiți exacti. Dacă tu ai comis o greșală și ei douăzeci, mărturisește acea singură greșală ca și când tu ai fi principalul vinovat.** Luați-le mâna, lăsați ca inima voastră să fie înmuiată de Spiritul lui Dumnezeu și spuneți-le: „Vrei să mă ierți? Nu am avut sentimente corecte față de tine. Vreau să corectez fiecare greșală, pentru ca nimic să nu stea înregistrat împotriva mea în cărțile cerului. Trebuie să am un raport curat.” Cine, crezi tu, s-ar împotrivi unei astfel de acțiuni? Există prea multă răceală și indiferență – prea mult din spiritul „Nu-mi pasă” – manifestat între pretenșii mărturisitori ai lui Hristos. Toți ar trebui să simtă o grijă unii pentru alții, o gelozie în păzirea intereselor celorlalți. „Iubiți-vă unii pe alții” (Ioan 13:34). Apoi ar trebui să stăm ca un zid puternic împotriva atacurilor lui Satan. În mijlocul împotrivirii și persecuției nu ne-am alia cu cei răzbunători, nici nu ne-am uni cu urmașii marelui rebel, a cărui lucrare specială este de a-i acuza pe frați, de a defăima și de a arunca o pată asupra caracterelor lor.

Faceți ca ceea ce a mai rămas din acest an să fie folosit pentru a distruge orice fibră din rădăcina de amărăciune, îngropându-le în mormânt începând cu noul an. **Începeți noul an cu o considerație mai tandră, cu o dragoste mai profundă pentru fiecare membru al familiei Domnului.** Strângeți-vă mai aproape laolaltă. „Uniți, stăm; dezbinați, cădem.” Luați o poziție mai înaltă, mai nobilă, decât ați făcut până aici.

Mulți par să fie statornici în adevăr, fermi, hotărâți referitor la fiecare punct al credinței noastre; totuși, există o mare lipsă în ei – tandrețea și dragostea care distingeau caracterul Marelui Model. Dacă un frate rătăcește de la adevăr, dacă alunecă într-o ispită, ei nu fac niciun efort de a-l restaura cu blândețe, luând seama la ei înșiși, ca să nu fie ispitiți și ei. Ei par să considere că este lucrarea lor specială de a se înălța pe scaunul de judecată și de a condamna și exclude. Ei nu ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu, care spune: „Voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeței” (Galateni 6:1). Spiritul din acest pasaj biblic este foarte rar în bisericile noastre. Lipsa acestuia este cea care exclude Spiritul lui Dumnezeu din inimă, din cămin, din biserică. Vom practica de aici înainte planul biblic pentru reabilitarea celor greșiți, folosind duhul blândeții? Vom avea noi spiritul lui Isus, lucrând așa cum a lucrat El?

Rețineți acea dispoziție de a da afară un frate, chiar dacă vi se pare că e nevrednic, chiar dacă v-a împiedicat în lucrarea voastră, manifestând un spirit de independență și de încăpățănare. Amintiți-vă că el este proprietatea lui Dumnezeu. Greșiți întotdeauna de partea milei și a tandreței. Tratați cu respect și umilință chiar și pe cei mai mari vrăjmași ai voștri, care v-ar face rău. Nu lăsați să vă scape de pe buze vreun cuvânt care le-ar da ocazia de a-și îndreptăți chiar și în cel mai mic grad cursul. Nu dați nicio ocazie vreunui om să ia în derâdere numele lui Dumnezeu sau de a vorbi fără respect despre credința noastră pentru vreun lucru pe care l-ați făcut voi. Trebuie să fim înțelepți ca șerpii, și fără răutate, ca porumbeii.

Vechiul an este în agonia morții sale; lăsați ca orice mânie, răutate și amărăciune să moară împreună cu el. Prin mărturisire din inimă, lăsați ca păcatele voastre să meargă înainte la judecată. Devotați momentele care au mai rămas din anul care

trece în grabă, pentru a vă umili eul, mai degrabă decât să încercați să vă umiliți frații. Odată cu noul an începeți lucrarea de a-i ridica – începeți aceasta chiar în timpul momentelor care trec din vechiul an. Mergeți din nou la lucru, frați și surori – mergeți să lucrați cu seriozitate, fără egoism, în mod iubitor, încercând să ridicați mâinile care cad slăbite, să întăriți genunchii slăbănogiți, să îndepărtați poverile grele din fiecare suflet. Lăsați-i pe cei asupriți să plece eliberați și rupeți orice jug. Aduceți-i în casele voastre pe cei săraci care sunt dați afară. [Isaia 58:8-11 citat].

Fraților din fiecare biserică, veți urma voi condițiile pe care le-a numit Dumnezeu, și îl veți pune pe Dumnezeu la încercare, să vedeți dacă își va îndeplini promisiunile? Cred că o va face. Nu am nicio umbră de îndoială referitor la aceasta. El va face exact cum a spus, și promisiunile neîntrecut de ample referitor la binecuvântări abundente vor fi îndeplinite dacă noi ne conformăm condițiilor. Mintea voastră poate fi împietrită și nezdorită, dar nu lăsați ca această împietrire să coboare în inimile voastre. Dacă ați vrea să cădeți pe Stâncă și să fiți zdrobiți, atunci neprihănirea voastră proprie nu ar mai exista. În schimb vor fi inimi moi, impresionabile, amabile, tandre, sincere, asemenea inimii lui Isus, care era mișcat de suferința umană. Veți plânge cu cei ce plâng și veți fi întristați cu cei ce sunt întristați. Încercați aceasta, fraților; calea lui Dumnezeu este întotdeauna cea mai bună. Ați încercat până acum cu perseverență calea voastră, care nu conduce la prosperitate, unire și la zidirea bisericii. De aceea, să nu mai credem că planul nostru este cel corect, urcând pe scaunul de judecată; ci, în Spiritul lui Dumnezeu să ducem mărturia pe care ne-a dat-o El să o ducem, primind iubirea care topește, iubirea lui Dumnezeu în inimile noastre în timp ce rostim adevăruri directe pentru a îndepărta vălul înșelăciunii de

pe ochii celor care sunt în greșeli, dându-le în schimb iubirea serioasă, sinceră, adevărată, a lui Isus.

Această lucrare de mărturisire trebuie făcută, mai devreme sau mai târziu. Să nu fie realizată în orele finale ale vechiului an? Nu vom da la o parte păcatele noastre prin mărturisire, lăsându-le să meargă înainte la judecată? Vom lupta așa cum nu am făcut niciodată până acum, să începem noul an cu un raport curat? Ne vom prinde de această lucrare de mult timp neglijată, umilindu-ne sufletele înaintea lui Dumnezeu, pentru ca în dreptul numelor noastre să fie scris „iertare” – acea iertare binecuvântată? Nu vom fi noi cu adevărat creștini – asemenea lui Hristos?

Încercați aceasta în fiecare biserică. Țineți întâlniri speciale – întâlniri de umilire, de întristare a sufletului – întâlniri în care tot gunoiul să fie îndepărtat de la ușa inimii, pentru ca binecuvântatul Salvator să poată intra. Ce timp minunat ar putea fi moartea unui an și nașterea unui altul! Dacă încercăm să facem în mod individual ceea ce putem face din partea noastră, Dumnezeu, cel care a promis, este credincios, și El va îndeplini din partea Sa în mod abundent mai mult decât putem cere sau chiar decât ne putem gândi. Nu mai pierdeți clipele. Să ne trezim acum și să facem eforturi serioase pentru a nutri iubirea care supune, iubirea lui Isus. Avem nevoie să fim topiți, pentru ca să fie îndepărtată zgura. Avem nevoie să învățăm în școala lui Hristos blândețea și umilința inimii, trăgându-ne mai aproape și tot mai aproape de Isus.

Relele predominante în căminele noastre sunt găsirea de greșeli și critica, așezarea celei mai rele interpretări asupra cuvintelor și motivelor. Aceasta îi descurajează pe copii, făcându-i în mod frecvent să renunțe la eforturile lor de a face binele. Dacă ar fi rostite cuvinte de apreciere, atunci când ar fi drept să fie spuse, aceasta le-ar dovedi că eforturile lor sunt apreciate, și i-ar

învăța dreptatea. Dacă în mod continuu li se arată greșelile și defectele, adesea în mod nerăbdător și, uneori, în mânie arzândă, dacă nu se ia seama în mod amabil de îmbunătățirea și progresul lor, copiii devin descurajați. Ei simt că sunt tratați în mod nemilos, că sunt lăsați să lupte singuri fără apreciere sau încurajare. Nu se va schimba această stare de lucruri? Trebuie să se schimbe, dacă părinții vreau ca micuții lor să găsească plăcere în religie.

Aceleași dificultăți există în biserică. Mulți au căzut și au devenit descurajați în marea luptă a vieții, pe care un cuvânt de voioșie amabilă și curaj i-ar fi întărit să biruiască. Niciodată, niciodată să nu deveniți fără inimă, reci, lipsiți de simpatie și criticoși. Nu pierdeți nicio ocazie de a spune cuvinte care încurajază și inspiră speranță. Nu putem spune cât de departe pot ajunge cuvintele noastre gingașe de amabilitate, eforturile noastre creștine de a ușura o povară. Fraților și surorilor, veniți la înalta voastră chemare.

Isus, prețiosul Isus! Ce nume scump! Cum inspiră el sufletul! Isus nu a suprimat nicio silabă din adevăr; însă El l-a rostit întotdeauna cu iubire... Viața Sa a fost una de tăgăduire de sine și grijă plină de considerație pentru ceilalți. El nu a făcut niciodată crud adevărul, ci a manifestat o tandrețe minunată pentru omenire. Fiecare suflet era prețios în ochii Săi. El S-a purtat întotdeauna cu demnitate divină; totuși S-a aplecat cu cea mai gingașă compasiune și considerație asupra fiecărui membru al familiei lui Dumnezeu. El i-a văzut pe toți ca niște suflete căzute, pe care, era misiunea Sa, să le salveze.

O, cât de mulți greșesc manifestând temperamentul lor deosebit! Ei trezesc în ceilalți un spirit de rezistență, și cele mai rele sentimente de împotrivire și vrăjmășie. De ce ar trebui cineva să arate lipsă de respect față de un altul, care diferă de el în doctrină? Fiți de acord cu toți asupra fiecărui subiect cu care puteți fi de

acord; pentru că acceptarea va ajuta mult să îl atragi mai aproape de tine. El nu va avea atunci nicio ocazie să creadă că tu consideri infailibile opiniile tale sau că privești asupra lui cu dispreț.

Ca lucrători pentru Hristos, dorim un tact sfințit. Studiați cum să fiți pricepuți acolo unde nu sunt reguli privitoare la acel caz. Câștigați inimile, nu le respingeți... Toată asprimea, toată învinuirea și toată critica trebuie date la o parte. Ca frați să ne iubim unii pe alții, atunci nu vom risipi, ci vom strânge cu Hristos.

Tendențele rele ale omenirii sunt greu de biruit. Bătăliile sunt anevoioase. Fiecare suflet angajat în luptă știe cât de severe, cât de amare sunt aceste bătălii. Orice ține de creșterea în har este dificil, pentru că standardele și maximele lumii se interpun constant între suflet și standardul sfânt al lui Dumnezeu. Domnul ar dori să fim înălțați, înobiți, curățiți, prin trăirea în practică a principiilor care stau la temelia marelui Său standard moral, care va testa fiecare caracter în marea zi a socotelilor finale...

Prețioasele ore trec. Sufletul meu este atras într-un interes profund, serios, plin de îngrijorare pentru tine. Ca ambasador al lui Hristos, te implor să îți începi lucrarea în mod inteligent. Pune mâna pe ștele încurcate și dezleagă-le pentru timp și pentru veșnicie. Nu este încă prea târziu ca relele să fie îndreptate; și în timp ce Isus, Mijlocitorul nostru, pledează în favoarea noastră, să ne îndeplinim partea noastră de lucrare. Iubește-L pe Dumnezeu cu toată inima și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Fie ca toți cei ce L-au jefuit pe Dumnezeu în zecimi și daruri să vină acum înaintea Lui și să le restituie. Se pune întrebarea: „Să jefuiesc un om pe Dumnezeu?” ca și când nu ar fi posibil ca cineva să facă o mârșavie atât de mare; însă, dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, El a fost jefuit amarnic în zecimi și daruri.

Fraților, [2014] aproape a trecut. Folosiți puținele sale momente, care au rămas, dând înapoi lucrurile în care ați greșit. Faceți o lucrare temeinică pentru veșnicie. Fiecare faptă, fiecare cuvânt, trebuie să treacă testul Judecării. Puneți-vă inimile în ordine. Puneți-vă casa în rânduială. Faceți o lucrare temeinică atât timp cât Isus slujește în sanctuarul ceresc. Nu lăsați apelurile acestea să treacă în zadar. Vistieria lui Dumnezeu a fost jefuită de mii de dolari și această neglijență stă înregistrată împotriva voastră în cărțile cerului.

Să se țină întâlniri în fiecare biserică; și să se ofere tuturor ocazii bogate de a se umili înaintea lui Dumnezeu și de a-și mărturisi păcatele, pentru ca să poată primi pacea iertării. Când ne vom aduce inimile în unire cu Hristos și viețile în armonie cu lucrarea Sa, Spiritul care a coborât în ziua Cincizecimii va coborî asupra noastră. Vom fi puternici în tăria lui Hristos și vom fi umpluți cu plinătatea lui Dumnezeu. Atunci anul nou va fi întâmpinat de noi toți ca începutul unui an cu principii mai înalte, mai bune. Ne vom preda pe noi înșine lui Hristos, făcând o consacrare fără rezervă a întregii noastre proprietăți, a tuturor capacităților noastre, în serviciul Său. Vom da o bună mărturie despre credința noastră; îi vom sluji Domnului slujind celor ce au nevoie de ajutorul nostru. Atunci vom lăsa lumina noastră să strălucească în fapte bune. Dumnezeu să vă ajute să începeți noul an cu un raport curat, nepătat. Fie ca voi să trăiți vieți curate, sfinte, pentru ca, fie că sunteți tineri sau bătrâni, viețile voastre să fie frumoase și fericite, pentru că Hristos se reflectă în caracterele voastre.⁴

Trimiteri:

¹ *The Review and Herald*, 23 august 1881

² *Australasian Union Conference Recorder*, 15 iunie 1902.

³ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, pg. 123, 124 engl. (cap. 16, Priviți la Isus).

⁴ *The Review and Herald*, 16 decembrie 1884 [sublinieri adăugate].

Misiunea *rămășiței*

de A. Fânaru

La scurt timp de la căderea comunismului în România, un grup de tineri și tinere au venit la ușa mea, vânzând literatură. Era ceva obișnuit ca persoanele din clasa de mijloc să își câștige existența vânzând diferite lucruri din casă în casă. Însă convingerea cu care vorbeau acești tineri și entuziasmul, pe care îl manifestau ei, m-au făcut să cred că nu făceau aceasta doar ca să își câștige existența. Destul de curând am descoperit că ei erau mânați de o dorință de a folosi în modul cel mai bun libertatea religioasă, care tocmai fusese oferită – libertatea, care fusese atât de dorită de cele două generații dinaintea lor. Ei erau diferiți de mine și de ceilalți tineri pe care îi cunoscusem în cei 18 ani de viață ai mei. Era un grup de tineri mânați de un scop, un POPOR CU O MISIUNE, hotărâți să îndeplinească marea însărcinare dată de Isus Hristos Însuși (Matei 28:20, 21). Acum, după ce sunt membru în biserica lui Dumnezeu de douăzeci de ani, privesc în urmă și mă gândesc: Mi-aș dori să fie așa peste tot; mi-aș dori să fie așa permanent!

Scopul lui Dumnezeu pentru rămășiță

„Biserica este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru salvarea oamenilor. Ea a fost organizată pentru

slujire, iar misiunea ei este de a duce lumii evanghelia.”¹

Chiar de la căderea lui Adam în păcat și de la începerea jertfelor ceremoniale, s-au luat măsuri pentru a face reversibile efectele neascultării. „Inima lui Dumnezeu tânjește după copiii Săi pământești cu o iubire mai puternică decât moartea. Dându-L pe Fiul Său, El a revărsat asupra noastră întregul cer într-un dar.”²

Astăzi „este vremea să ne trezim în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât când am crezut” (Romani 13:11). Rămășiței i se poruncește să treacă la acțiune, pentru că timpul este scurt.

„Domnul a dat bisericii Sale de îndeplinit o lucrare specială de slujire personală. Dumnezeu ar fi putut să trimită îngeri să lucreze pentru reformarea omului, însă El nu a făcut aceasta. Omenirea trebuie să vină în contact cu omenirea.”³

Misiunea împăcării

„Toate lucrurile sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos, și ne-a dat misiunea împăcării; adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală fărădelegile; și ne-a încredințat nouă cuvântul împăcării. Acum noi suntem ambasadori pentru Hristos, ca și când Dumnezeu v-ar ruga prin noi: vă rugăm în locul lui Hristos, fiți

împăcați cu Dumnezeu” (2 Corinteni 5:18-20 engl.KJV).

Trăim într-o lume a relațiilor frânte: căsnicii cu cicatrici de amărăciune, distanță și rănire, prieteni care s-au despărțit; părinți și copii care sunt ostili unii altora. Împăcarea implică reunirea celor care sunt înstrăinați, așa încât starea de ostilitate s-a dus, vrăjmășia este îndepărtată și pacea este restabilă.

Deși Dumnezeu este foarte interesat de relațiile noastre pe orizontală – relațiile inter-umane – versetul biblic citat anterior vorbește despre relația pe verticală – împăcarea între Dumnezeu și omenire – pentru că doar atunci când relația aceasta este dreaptă pot fi drepte și relațiile noastre unii cu alții.

Rămășiței i-a fost dată misiunea de a-i ajuta pe semenii noștri să înțeleagă că Dumnezeu nu i-a abandonat. „Însă,” explică Domnul, „nelegiuirile voastre v-au despărțit pe voi și Dumnezeul vostru, și păcatele voastre I-au ascuns fața de voi” (Isaia 59:2 engl.KJV).

Posibilitatea de împăcare trebuie făcută cunoscută. Trebuie să devină cunoscută. Rămășiței i-a fost dată misiunea de a trămbița vestea, de a o face cunoscut pe străzi, așa încât cetățenii acestei lumi să își poată deschide din nou ferestrele inimii și să se simtă siguri în brațele Creatorului lor.

Misiunea restaurării

„La timpul sfârșitului fiecare instituție divină trebuie să fie restaurată.”⁴

Trebuie să reconstruim, să reparăm, să restaurăm (Isaia 58:12). Căsătoria și Sabatul sunt două instituții care au fost create la început pentru slava lui Dumnezeu și pentru binecuvântarea omenirii. Cele două joacă un rol important în procesul de restaurare a chipului lui Dumnezeu în omenire – și acesta este motivul, pentru care Satan fabrică în mod constant mijloace subtile, pentru a submina validitatea lor.

Căsătoria: În lumea haotică a zilelor de astăzi, sfințenia căsătoriei este aproape pierdută. Căsătoria, ca instituție, este respinsă ca nefiind necesară și demodată, iar forma și scopul ei inițial sunt pervertite. Instituția sfântă a căsătoriei este sub atacul lui Satan, pentru că ea este temelia pe care se clădește familia și societatea. Prin precept și exemplu, rămășița poporului lui Dumnezeu este chemată să restaureze scopul inițial al căsătoriei, o instituție pe viață între un bărbat și o femeie.

Sabatul: La timpul sfârșitului, „problema Sabatului va fi punctul de controversă în marele conflict final în care întreaga lume va juca o parte.”⁵ Când majoritatea alege să se închine creaturii (inclusiv instituțiilor înființate de om), mai degrabă decât Creatorului, ar trebui să le amintim semenilor noștri de memorialul creațiunii, de semnul dintre Dumnezeu și omenire: Sabatul. Profețiile Biblice indică faptul că Satan va folosi puterea politică precum și cea eclesiastică pentru a impune respectarea primei zile a săptămânii în locul zilei a șaptea. Știind că timpul său este scurt, diavolul este la lucru zi și noapte pentru a înșela, dacă este cu putință, chiar pe cei aleși. Fie ca poporul lui Dumnezeu, prin puterea Spiritului Sfânt, să se ridice deasupra puterii înșelătoare a lui Satan și să avertizeze lumea în timp ce harul încă zăbovește. Trăim în timpul sfârșitului când fiecare instituție divină trebuie restaurată.

Misiunea vindecării

„Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți

afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8).

„În timpul slujirii Sale, Isus a dedicat mai mult timp lucrării de vindecare decât celei de predicare... Oriunde mergea, veștile despre mila Sa ajungeau înaintea Lui.”⁶

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, lumea va experimenta mai multă suferință și, de aceea, nevoia de a reprezenta corect metodele de lucru ale lui Hristos va fi mai mare. Cei care compun rămășița ar trebui să caute să câștige cunoștințe în domeniul sănătății așa încât să poată întâmpina nevoile imediate ale oamenilor, în special în câmpurile noastre misionare, pentru că „lucrarea misionară medicală este lucrarea de pionierat a evangheliei.”⁷

Misiunea evanghelizării

De la Geneza până la Apocalipsa, Biblia ne învață că Dumnezeu, Isus Hristos, Duhul Sfânt și sfinții îngeri sunt implicați activ în lucrarea de răscumpărare a celor pierduți. Reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ sunt invitați – nu să fie leneși – ci să se alăture inteligențelor cerești pentru a deveni și ei implicați activ. Hristos declară: „Apoi le-a zis: ‘Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți evanghelia la orice făptură.’ (Marcu 16:15). În una din parabolele Sale, ‘Stăpânul a zis robului: ‘Jeși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa’ (Luca 14:23).”

Ellen White, mesagerul lui Dumnezeu pentru ultimele zile, descrie în mod clar cum poate fi îndeplinită lucrarea mării însărcinări a evangheliei:

„Această [lucrare a evangheliei] poate fi cel mai bine îndeplinită prin eforturi personale, aducând adevărul în [casele rudelor și cunoștințelor lor], rugându-se cu ei, și deschizându-le Scripturile.”⁸

„Este privilegiul fiecărui creștin nu doar să aștepte, ci să și grăbească venirea Domnului nostru Isus Hristos.”⁹

„Dumnezeu a așteptat îndelung ca spiritul slujirii să ia în stăpânire întreaga biserică, așa încât fiecare să lucreze pentru El, conform capacităților Sale.”¹⁰

Dacă analizăm cei trei ani și jumătate de instruire pe care Isus i-a

petrecut cu ucenicii Săi, și anii care au urmat după răstignirea, învierea și înălțarea Sa, identificăm **cinci pași sistematici** pe care îi putem face, pentru a îndeplini cu succes lucrarea, pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

Pasul 1. „Lăsați lumina voastră să strălucească astfel”

Eforturile noastre vor fi răsplătite cu rezultate care rămân, atunci când viețile noastre sunt în armonie cu mesajul pe care îl predicăm, și bisericele noastre sunt gata să primească noi vizitatori.

În ziua botezului meu am primit un dar neașteptat. Mi-a fost dat un bilet de tren pentru a părăsi țara în aceeași zi înspre o țară învecinată, așa încât să pot participa la un seminar misionar pentru membri laici. Nu putea să existe ceva mai captivant pentru mine, decât să am ocazia de a învăța cum să lucrez pentru salvarea omenirii pierdute. Am mers cu bucurie. În seminarul de trei săptămâni am învățat cum să introduc un subiect spiritual într-o conversație vremelnică, sau cum să iau legătură în scop misionar cu cineva, cum să asociez câteva versete biblice pentru predici scurte, și lucruri asemănătoare. Mă așteptam să fiu în stare să răscolesc lumea prin cunoștința, pe care o dobândisem, și am mers la lucru imediat ce m-am întors acasă. De fiecare dată, înainte de a ieși din casă, treceam peste notițele mele de la seminarul misionar așa încât să pot da mărturie celor cu care veneam în legătură. Însă părea ca și când oamenii pe care îi întâlneam, nu erau interesați de ceea ce a făcut Isus, când a fost pe pământ în urmă cu aproape două mii de ani. Ei doreau să știe ce poate face Isus acum. Ei doreau să știe ce a făcut Isus pentru mine. Atunci am înțeles de ce spunea Pavel: „Căci așa ne-a poruncit Domnul: ‘Te-am pus (engl. te-am pus pe tine) să fii o lumină a neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului’ (Fapte 13:47 subliniere adăugată).

Timp de mulți ani, viața lui Isus a fost prezentată de la amvon, la programe TV sau prin stații radio. Însă s-ar părea că, cu cât mai mult

e prezentat Isus, cu atât mai puțin se vede caracterul Său în lume. Cu cât mai entuziastă este prezentarea făcută, cu atât este mai slab efectul asupra celor ce o ascultă. Poporul lui Dumnezeu nu e chemat doar să facă o diferență, ci **să fie diferit** de lume! Nu doar să prezinte, ci și să reprezinte viața lui Isus! Lumea este mai interesată de ceea ce **suntem**, decât de ceea ce putem face sau spune, pentru că ceea ce **suntem** vorbește **mai tare**, decât ceea ce **spunem**.

Înainte ca apostolii să poată împărtăși lumina Cuvântului lui Dumnezeu, ei trebuia să devină lumina pe care să o împărtășească lumii. Biserica creștină a Noului Testament creștea, în mare parte, pentru că fiecare membru a experimentat o întâlnire personală cu Isus. Promisiunea Domnului despre o reînviore spirituală a avut un efect dramatic asupra vieții ucenicilor. (Fapte 1:8; 4:31, 33).

Cartea Faptelor Apostolilor relatează istoria unui mănunchi de bărbați și femei care nu au lăsat în urma lor lumea, în același mod în care au găsit-o. Aceștia erau oameni obișnuiți pe care Dumnezeu i-a făcut în stare să facă lucruri extraordinare. Oriunde mergeau erau ridiculizați, respinși, persecutați și atacați fizic pentru credința lor. Unii chiar au fost dați la moarte. Totuși, într-o perioadă de aproximativ treizeci sau patruzeci de ani, acest grup inițial de o sută douăzeci de oameni și cei convertiți de ei au ajuns să fie cunoscuți drept cei care „au întors lumea cu susul în jos” (Fapte 17:6, engl.KJV). Se poate întâmpla din nou aceasta? Răspunsul este: Da! Se poate. Însă începe cu tine. Începe cu mine. Trebuie mai întâi ca viața noastră să fie întoarsă cu susul în jos.

„O reînviore a adevăratei evlavii este cea mai mare și cea mai urgentă dintre nevoile noastre. A căuta aceasta ar trebui să fie prima noastră preocupare.”¹¹

Reînviore și reforma în viața acelor indivizi care compun biserica este primul pas spre câștigarea sufletelor într-un mod plin de succes. A ieși în întâmpinarea celor în nevoi este o reacție naturală în exterior, față de ceea ce s-a realizat în inimă.

„Fiecare adevărat ucenic este născut în Împărăția lui Dumnezeu ca un misionar. Cel care bea din izvoarele apei vii devine o fântână de apă. Primitorul devine dător.”¹²

„Imediat ce o persoană vine la Hristos se naște în inima sa dorința de a face cunoscut altora ce prieten drag a găsit el în Isus; adevărul salvator și sfințitor nu poate fi închis în inima sa.”¹³

Pasul 2. Instruirea

Am întâlnit multe persoane recent convertite, care au acceptat mesajul evangheliei cu entuziasm, care aveau o dorință naturală de a împărtăși altora ceea ce a făcut Domnul pentru ei, însă care au renunțat, întrucât nu au reușit să facă acest lucru cu succes. Ei au nevoie să fie instruiți pentru slujire.

Domnul nostru îi încurajează pe ucenicii Săi să Îl urmeze: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19).

Cei doisprezece ucenici au fost instruiți de Cel mai mare Învățător al lumii. Isus a petrecut cu ei trei ani și jumătate, învățându-i. În cartea Faptele Apostolilor citim că ei au învățat și au aplicat lecțiile Sale. Ei au înaintat în numele lui Isus, ieșind în întâmpinarea nevoilor bărbaților, femeilor și copiilor, și pregătindu-i pentru Împărăția lui Dumnezeu. Pe când ucenicii participau în programul de instruire al lui Hristos, ce includea atât pregătire teoretică, precum și experiență practică în câmp, ei au devenit treptat martori eficienți, pe care Hristos îi putea folosi, pentru a schimba lumea.

Astăzi, „mulți ar fi dispuși să lucreze, dacă ar fi instruiți cum să înceapă. Ei au nevoie să fie instruiți și încurajați. Fiecare biserică ar trebui să fie o școală de instruire pentru lucrătorii creștini. Membrii ei ar trebui să fie învățați cum să țină studii biblice, cum să conducă și să predea claselor Școlii de Sabat, cum să îi ajute în modul cel mai bun pe săraci, cum să îngrijească de cei bolnavi și cum să lucreze pentru cei neconvertiți.”¹⁴

Un lucrător care a fost instruit și educat pentru lucrare poate să realizeze mai mult decât lucrătorii, care nu au fost instruiți. Pentru ca fiecare membru al bisericii să fie

angajat în vreun domeniu de slujire pentru Stăpân, avem nevoie să formăm centre de instruire în bisericile noastre locale.

„În bisericile noastre să se formeze grupuri pentru slujire... Formarea grupurilor mici ca bază a efortului creștin este un plan, care mi-a fost prezentat de Unul, care nu poate greși.”

Pe măsură ce membrii bisericii sunt instruiți pentru slujire, și pe măsură ce formează grupuri care să intre în contact cu comunitatea lor socială prin grupuri de slujire bazate pe Biblie, biserica va experimenta atât o creștere spirituală, cât și o creștere numerică.

Pasul 3. Întâmpinarea nevoilor comunității

Bisericile noastre vor progresa dacă împlinim nevoile fizice, mentale, sociale și spirituale ale oamenilor printr-un proces planificat de întâmpinare a nevoilor comunității. Slujirea lui Hristos era centrată pe oameni (Matei 4:23). Mântuitorul împlinea nevoile oamenilor într-un mod iubitor. Pe măsură ce inima lor se deschidea, El le împărtășea principiile veșnice ale Împărăției Sale. Urmând exemplul Învățătorului, creștinii biserici timpurii făceau același lucru; în numele lui Isus, ei împlineau nevoile oamenilor, demonstrând preocupare pentru toate nevoile lor fizice, mentale, sociale și spirituale.

Când Petru și Ioan au găsit un om paralizat la poarta templului, Petru a spus: „Argint și aur n-am; dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă” (Fapte 3:6).

„Doar metoda lui Hristos ne va da adevăratul succes în apropierea de oameni. Salvatorul se amesteca între oameni ca unul care le dorea binele. El le arăta simpatia Sa, slujea nevoilor lor și le câștiga încrederea. Apoi le porunca: „Veniți după Mine.””¹⁶

Lumea este diversă, cu felurite nevoi. Biserica rămășiței trebuie să se îngrijească de o varietate de programe, pentru a ieși în întâmpinarea diferitelor nevoi ale oamenilor.

În învățăturile Sale spirituale, Isus adesea făcea referire la legile naturale ale recoltei. Unul dintre cele mai elementare principii ale agriculturii este: „Dacă vrei să ai recoltă,

trebuie să semeni sămânța.” Niciun fermier nu ar trebui să se aștepte ca Dumnezeu să îndeplinească o minune și să facă să încolțească sămânța pe care el nu a semănat-o.

Doar Dumnezeu poate binecuvânta vizitele pe care le facem, literatura pe care o distribuim, studiile Biblice pe care le prezentăm, seminarele evanghelistice pe care le ținem. Este încumetare să credem că putem avea o recoltă fără un efort adecvat de semănare a seminței Cuvântului lui Dumnezeu.

Pasul 4. Strângând recolta

Biserica apostolică a acordat evanghelizării un loc important între priorități. Primii creștini împărțeau Cuvântul lui Dumnezeu cu încredere, anticipând binecuvântarea Duhului Sfânt.

Citim că ei „vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (Fapte 4:31). „Și în fiecare zi, în Templu și în fiecare casă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos” (Fapte 5:42). „Cei ce se împrăștiaseră mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” (Fapte 8:4).

Când sămânța evangheliei a fost semănată, trebuie să privim înainte spre recoltarea rezultatelor. Dumnezeu promite să ofere o recoltă din evanghelizările publice. Ucenicii erau evangheliști puternici. Mii au răspuns la predica lui Petru. Luca descrie creșterea bisericii spunând: „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult; și numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim; și o mare mulțime de preoți venea la credință” (Fapte 6:7).

„Mesaje dintre cele mai uimitoare vor fi date de oamenii numiți de Dumnezeu, mesaje având un caracter, care să îi avertizeze pe oameni, să îi trezească... Trebuie, de asemenea, să avem în orașele noastre evangheliști prin care să fie dat un mesaj atât de hotărât încât să îi facă pe ascultători să tresară.”¹⁷

Oriunde am privilegiul să călătorim întâlnesc pastori, conducători de biserici și membrii laici – în special tineri – care acceptă provocarea și folosesc ocazia de a împărtăși adevărul lui Hristos prin evanghelizare publică. Există un interes crescând din partea membrilor laici pentru

predicarea cuvântului. Ei au simțit chemarea lui Dumnezeu. Folosind multe resurse disponibile, ei proclamă Cuvântul lui Dumnezeu cu putere, iar mulți sunt mișcați de Duhul Sfânt pentru a lua decizii de a se alătura rămășiței.

Pasul 5. Integrarea și lucrarea de menținere a interesului

Bisericele cresc spiritual și numeric atunci când persoane nou convertite sunt integrate și învățate să dea mărturie. Trebuie să lucrăm pentru a menține interesul generat de evanghelizări publice, ca o continuare a lucrării misionare eficiente a bisericii.

Din nefericire acesta al cincilea pas, care era o parte importantă a strategiei de evanghelizare a ucenicilor, este ceea ce lipsește în lucrarea noastră din multe locuri. În timpul apostolilor se făcea o lucrare de menținere a interesului. Când oamenii Îl acceptau pe Hristos, înțelegeau cuvântul Său și erau botezați, ei erau integrați într-un corp de credincioși care se îngrijeau de ei. (Fapte 2:42).

„Când bărbații și femeile acceptă adevărul, nu trebuie să plecăm și să îi părăsim, să nu mai simțim nicio povară pentru ei. Trebuie să avem grijă de ei și după aceea.”¹⁸ Isus i-a spus lui Petru: „Când vei fi convertit, să îi întărești pe frații tăi” (Luca 22:32 engl.KJV) „Paște mieluseii Mei” (Ioan 21:15). Iubirea noastră pentru Isus ar trebui să ne conducă să avem o preocupare profundă pentru creșterea spirituală a noilor convertiți și să nu „uităm” niciodată nevoile lor.

Una dintre cele mai eficiente metode de a-i ajuta pe noii credincioși să crească în Hristos este de a-i învăța să împărtășească altora credința lor. Pe măsură ce noi credincioși își dezvoltă viața lor devoțională personală prin rugăciune și studiu biblic, ei vor deveni implicați activ în lucrarea de vestire.

„După ce cineva a fost convertit la adevăr, el trebuie să fie îngrijit... Acești noi convertiți sunt cei care au nevoie de îngrijire – atenție veghetoare, ajutor, și încurajare. Aceștia nu ar trebui să fie lăsați singuri, o pradă la cele mai puternice ispite ale vrăjmașului; ei trebuie să fie educați referitor la datoriile lor, trebuie tratați

cu amabilitate, conduși pe cale, vizitați și trebuie să ne rugăm cu ei.”¹⁹

Concluzie

Iubiți membri, frați în biserica lui Dumnezeu, este imposibil să cuprindem în puține cuvinte fiecare aspect al misiunii încredințate nouă în orele finale ale istoriei planetei Pământ. Responsabilitatea este prea solemnă și misiunea este prea sacră pentru a fi explicată pe scurt într-un limbaj omenesc umil. Însă am încrederea că, dincolo de puținele rânduri care alcătuiesc acest articol, vom găsi timp să examinăm umblarea noastră creștină de până acum și să ne întrebăm dacă trăim la înălțimea potențialului cu care ne-a încredințat Dumnezeu. Să ne asigurăm că nu există nimic, ce să ne rețină, când în joc este valoarea unui suflet. Să ne amintim că „Hristos a riscat totul. Pentru mântuirea noastră, cerul însuși a fost în pericol. La piciorul crucii, amintindu-ne că pentru un singur păcătos, Isus și-ar fi dat viața, puteți estima valoarea unui suflet.”²⁰

Trimiteri:

¹ *Istoria faptelor apostolilor*, pg.9 engl. (cap.1, „Scopul lui Dumnezeu pentru biserica Sa”).

² *Calea către Hristos*, pg.21 engl. (cap.2, „Nevoia de Mântuitor a păcătosului”).

³ *Astăzi cu Dumnezeu*, pg.330 engl. (cap.322, „Lucrarea noastră specială”).

⁴ *Profeți și regi*, pg.678 engl. (cap.57, „O lucrare de reformă”).

⁵ *Mărturii pentru comunitate*, vol.6, pg.352 engl.

⁶ *Pe urmele Marelui Medic*, pg.19 engl. (cap.1, „Exemplul nostru”).

⁷ *Ibid.*, pg.144 engl. (cap.9, „Învățând și predicând”).

⁸ *The Review and Herald*, 8 decembrie 1885.

⁹ *Parabolele Domnului*, pg.69 engl. (cap. 3, „Întâi un fir verde, apoi spic”).

¹⁰ *Istoria faptelor apostolilor*, pg.111 engl. (cap.11, „Evanghelia în Samaria”).

¹¹ *Solii alese*, vol.1, pg.121 engl. (cap. 16, „Apeluri pentru redeșteptare”).

¹² *Hristos, Lumina lumii*, pg.195 engl. (cap.19, „La fântâna lui Iacov”).

¹³ *Calea către Hristos*, pg.78 engl. (cap.9, „Viața și lucrarea”).

¹⁴ *Pe urmele Marelui Medic*, pg. 149 engl. (cap.9, „Învățând și predicând”).

¹⁵ *Evanghelizarea*, pg.143 engl. (cap.6, „Eforturile publice”).

¹⁶ *Pe urmele Marelui Medic*, engl. (cap.9, „Învățând și predicând”).

¹⁷ *Evanghelizarea*, pg.168 engl. (cap.7, „Mesajul și prezentarea acestuia”).

¹⁸ *Ibid.*, pg.345 engl. (cap.10, „Întărirea și susținerea noilor convertiți”).

¹⁹ *Ibid.*, pg.351 engl. (cap.10, „Întărirea și susținerea noilor convertiți”).

²⁰ *Parabolele Domnului*, pg.196 engl. (rom. cap.15, „Omul acesta primește pe păcătoși”).

Rămășița - istorie și lecții

de P. Chapman

„Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu”

„Nu avem nimic de ce să ne temem pentru viitor, decât să nu uităm calea, pe care ne-a condus Domnul și toate învățăturile Sale în istoria noastră trecută.”¹

Pentru a așeza într-o perspectivă corectă poporul rămășiței lui Dumnezeu, așa cum se găsesc ei de-a lungul istoriei lumii, trebuie mai întâi să înțelegem relația pe care a stabilit-o Dumnezeu între El și poporul Său prin legământul harului. Cel mai bine o putem exprima în cuvintele: „Eu voi fi Dumnezeuul lor și ei vor fi poporul Meu.” Dumnezeu spune despre cei care au intrat în această relație, „Voi pune legile Mele în mintea lor, și le voi scrie în inimile lor... Pentru că le voi ierta nelegiuirile și nu îmi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor.” (Evrei 8:10, 12).

Această relație de legământ prin har a fost întemeiată pe dragostea infinită a lui Dumnezeu pentru păcătoși. Dumnezeu ne-a iubit atât de mult, încând s-a angajat prin legământ să dea „pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El

să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16). Sub acest legământ, Dumnezeu își extinde mila către noi prin Isus Hristos, Răscumpărătorul promis; El iartă păcatele noastre și ne salvează prin „spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt” (Tit 3:5); și prin Duhul Sfânt El a „turnat” dragostea Sa în inima fiecărui credincios (Romani 5:5). Această iubire se manifestă în „împlinirea Legii” (Romani 13:10). Sub legământul harului, ascultarea de voia Sa a fost întotdeauna o caracteristică a poporului rămășiței lui Dumnezeu. Acesta este motivul, pentru care Isus a putut să le spună ucenicilor Săi: „Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).

Lecții de la Israelul din vechime

Ca împlinire a promisiunii făcute lui Avraam prin legământul Său, Dumnezeu a ridicat națiunea lui Israel. El i-a ales pentru ca ei „să descopere oamenilor caracterul Său. El a dorit ca ei să fie ca niște fântâni ale mântuirii în lume. Lor le-au fost încredințate oracolele cerului, desco-

perirea voii lui Dumnezeu.”² Când le-a amintit obligațiile ce le reveneau prin legământ, Moise a recunoscut relația din inimă, care formează temelia adevăratei ascultări: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta” (Deuteronom 6:5,6). Nu este deci nicio coincidență faptul că, atunci când dragostea de Dumnezeu a scăzut în inimile lor, cei ce prin legământ erau poporul Său, au sfârșit în neascultare de El.

Împ de secole copiii lui Israel au experimentat ciclic necredințioșie, apostazie, judecată, redeșteptare, și reformă. În timpul acestor cicluri de apostazie era greu să distingi în mod corect cine era poporul credincios legământului făcut cu Dumnezeu. Apostazia lui Israel pe vremea regelui Ahab era atât de mare, încât Ilie a simțit că el era singurul credincios care rămăsese (1 Regi 19:14). I se părea ca și când întreaga națiune se întorsese să se închine altor dumnezei. Cu toate acestea, ca răspuns pentru Ilie, Dumnezeu l-a asigurat

pe servul Său neliniștit: „Mi-am păstrat în Israel șapte mii, toți genunchii care nu s-au plecat înaintea lui Baal” (v.18, engl.KJV). Chiar în acele timpuri ale celei mai adânci apostazii, Dumnezeu și-a păstrat pentru Sine o rămășiță credincioasă.

O rămășiță va fi salvată

„Deși Domnul a dat lui Israel cele mai mari dovezi ale favorii Sale, și – cu condiția ascultării – bogata promisiune că ei vor fi pentru El un popor deosebit, o națiune regească, totuși, din cauza necredinței și neascultării lor El nu a putut să își îplinească promisiunea.”³

Pentru acest motiv Isus a declarat conducătorilor iudei din zilele Sale: „Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam de oameni care va aduce roadele cunoscute” (Matei 21:43).

Cu șapte sute de ani mai înainte, Dumnezeu îl inspirase pe profetul Isaia să scrie despre un popor care, deși nu fusese socotit niciodată înainte ca parte din Israel, urma să fie recunoscut drept popor al lui Dumnezeu. Referindu-se la această profeție, apostolul Pavel a declarat: „Isaia merge cu îndrăzneală până acolo că zice: „Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; M-am făcut cunoscut celor ce nu înțebau de Mine.” Pe când, despre Israel zice: „Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă.” (Romani 10:20, 21).

Chemarea neamurilor a fost de asemenea profețită de Osea: „Voi spune celor ce nu erau poporul Meu: „Tu ești poporul Meu”; și ei vor spune: „Tu ești Dumnezeul meu” (Osea 2:23; Pavel în Romani 9:25 citează aceasta ca o profeție împlinită în timpul vieții sale).

La predica apostolilor, o mulțime dintre neamuri au acceptat mesajul evangheliei și au fost, prin credință, altoiți în butuc, împărțându-se de binecuvântările legământului (Romani 11:16, 17).

În a doua sa epistolă către Corinteni, Pavel le-a amintit neamurilor despre înalta lor chemare în această nouă relație de legământ. „Voi sunteți templul viului Dumnezeu; după cum a spus Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi

fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.” Ca atare, ei erau chemați să fie separați de părtășia cu cei idolatri. Astfel, ei urmau să fie siguri de binecuvântarea legământului: „Eu vă voi primi, și vă voi fi Tată, și voi îmi veți fi fii și fiice” (2 Corinteni 6:16-18, subliniere adăugată).

„Condiția pentru a fi primit în familia Domnului este de a ieși din lume, separându-ne de toate influențele ei contaminatoare... Ca și credincioși în adevăr noi trebuie să fim despărțiți în practică de păcat și păcătoși.”⁴

„În ciuda eșecului lui Israel ca națiune, a rămas între ei o rămășiță evlavioasă a acelor care vor fi salvați.”⁵

Înainte ca Isus să își încheie misiunea pentru națiunea iudaică, El a făcut primul pas în „organizarea bisericii care urma să continue lucrarea Sa pe pământ după plecarea Sa.”⁶ „El a hirotonit doisprezece” (Marcu 3:14 engl., KJV). Acelor ucenici credincioși, deși săraci din punct de vedere material și puțini la număr, Isus le-a spus mai târziu: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția” (Luca 12:32).

Prin binecuvântările evangheliei, această rămășiță credincioasă, împreună cu iudeii care credeau și neamurile care s-au unit cu ei, au constituit poporul legământului lui Dumnezeu în dispensațiunea creștină.

Pierzând dragostea dintâi

Din nefericire, pe măsură ce epoca apostolică se apropia de încheiere, dragostea dintâi experimentată de acei ce fuseseră primii credincioși, scădea (Apocalipsa 2:4,5).

Simbolizată în Apocalipsa 6:1,2 ca un „cal alb” care Îl avea pe Hristos ca întemeietor al ei, „ieșind biruitor și ca să biruiască”, pare greu de imaginat cum această biserică timpurie a putut să își piardă atât de repede dragostea și zelul ei. În timp ce Hristos făcea apeluri ca ea să se căiască, marea majoritate au permis credinței lor să se răcească. Taina fărădelegii, care lucra deja în zilele lui Pavel, a corupt în mod constant puritatea credinței dată cândva sfinților. Culoarea cailor s-a schimbat în

roșu, apoi negru, apoi galben palid, ilustrând în mod nimerit declinul continuu în spiritualitate, pe măsură ce fiecare generație succesivă din pretinsa biserică a lui Hristos a căzut mai jos și mai jos în apostazie.

În ciuda acestei mari „lepădări de credință” (2 Tesaloniceni 2:3) a pretensei biserici, Dumnezeu a avut întotdeauna un popor credincios gata să stea în apărarea adevărului și a neprihănirii. În fiecare generație succesivă, suflete credincioase au constituit adevărata biserică a lui Hristos.

Rămășița din Sardes și Filadelfia

După perioadele istorice Efes, Smirna, Pergam, în timp ce Hristos a condus rămășița din Sardes prin perioada scurtă, dar plină de evenimente a Filadelfiei, două încercări majore vin asupra poporului Său credincios. Sub imaginea îngerului din Apocalipsa 14:6,7, Dumnezeu a trimis un mesaj lumii, anunțând ceasul judecății Lui, împreună cu o chemare de a se teme de El și a se închina Lui, concentrându-se asupra anului 1844. Bazându-se pe curățirea sanctuarului ceresc așa cum a fost profețită în cartea lui Daniel (8:14), solia „a fost menită să separe pretinsul popor al lui Dumnezeu de influențele corupătoare ale lumii și să-i trezească pentru a vedea adevărata lor condiție de conformare cu lumea și apostazie.”⁷

Deși cei care au acceptat mesajul advent în America de Nord veniseră din diferite denominațiuni, „barierele lor denominaționale au fost doborâte la pământ; crezurile contradictorii au fost sparte în atomi;... mândria și conformarea cu lumea au fost măturate afară; relele erau îndreptate; inimile erau unite în cea mai dulce părtășie, și dragostea și bucuria domneau suverane.”⁸

Această binecuvântată stare de unire și iubire creștină între puținii credincioși a fost în mod potrivit descrisă de numele bisericii din această perioadă: Filadelfia – „iubire frățească.”

Însă Isus nu a venit în persoană, așa cum credeau ei că va veni. După ce a trecut timpul când așteptaseră întâi să vină Hristos, mulți au

renunțat la speranța lor în apropiata revenire a lui Hristos. În ciuda acestei descurajări, o minoritate a rămas totuși statornică. Refuzându-li-se privilegiul de a vorbi despre speranța lor în bisericile din care proveneau, „în vara anului 1844, aproximativ cincizeci de mii de persoane s-au retras din biserici.”⁹ Solia celui de-al doilea înger din Apocalipsa 14:8, care anunța „căderea Babilonului”, era aplicabilă atunci acelor biserici protestante, care respinseseră solia primului înger.

O greșeală în calculul profetic a fost corectată, și credincioșii din perioada Filadelfia erau din nou uniți în proclamarea apropiatei reveniri a lui Hristos. „Ca un val care mătură, mișcarea s-a răspândit peste întreaga țară. A mers din oraș în oraș, din sat în sat, și până la locurile izolate de la țară, până când poporul lui Dumnezeu a fost pe deplin trezit... Credincioșii au văzut că îndoiala și nedumerirea lor erau îndepărtate, iar speranța și curajul le animau inimile... O pregătire de a-L întâlni pe Domnul era povara spiritului lor în agonie. Se făceau rugăciuni perseverente și consacrare lui Dumnezeu fără rezerve.”¹⁰

Cu toate acestea, întrucât ziua de 22 octombrie 1844 a trecut fără să fie vreun semn al binecuvântății lor speranțe – revenirea glorioasă a lui Isus pe norii cerului pentru a-i lua acasă – Mișcarea celei de-a doua reveniri a suferit o dezamăgire amară. Mulți dintre cei, care se separaseră de fostele lor biserici în 1844, și-au abandonat acum cu totul credința.

Laodiceea și rămășița

Totuși, Hristos nu își părăsise poporul credincios. Prin călăuzirea Duhului Sfânt, Isus a condus o mică rămășiță din Filadelfia spre perioada Laodiceea, la lumina minunatului și solemnului adevăr al slujirii Sale în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc. În curățirea sanctuarului ceresc, lucrarea finală de slujire pentru poporul legământului Său începuse. În această lucrare Hristos horătăște ale cui nume vor fi păstrate în cartea vieții (Apocalipsa 3:5). După cum a dovedit istoria, nu toți cei care au mărturisit credința în El, au rămas credincioși față de votul făcut în legă-

mânt. La judecata „casei lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17), se va hotărî cine este socotit demn de moștenirea promisă sub binecuvântările legământului Său. Aceasta este lucrarea finală, pe care Hristos o va îndeplini înainte de a se întoarce pentru a pretinde poporul Său ca drept al Lui.¹¹ (Vezi de asemenea Daniel 8:14; Evrei 8:1-4; Apocalipsa 3:7,8; 11:19).

Când poporul credincios al lui Dumnezeu a intrat în această a șaptea și ultimă perioadă a bisericii, lumina despre sanctuar a adus cu sine lumina despre Legea lui Dumnezeu, care se afla în el (Apocalipsa 11:19). Porunca a patra, atât de mult timp călcată în picioare de marea majoritate a bisericilor căzute, era văzută acum într-o lumină mai clară, ca un legământ veșnic (Exodul 31:16, 17).

Ca popor al legământului lui Dumnezeu, biserica rămășiței a înțeles acum în mod clar faptul că erau testați referitor la adevărul despre Sabat. Serva Domnului scria: „Am văzut că sfântul Sabat este și va fi zidul de despărțire dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și necredincioși; și că Sabatul este marea chestiune care să unească inimile sfinților așteptători, cei dragi ai lui Dumnezeu.”¹²

O criză în Laodiceea

Privind de-a lungul timpului spre perioada conflictului final al bisericii, Ioan scrie: „Și balaurul mâniat pe femeie s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17).

În timp ce poporul rămășiței lui Dumnezeu se poate aștepta cu certitudine la mare împotrivire din partea vrăjmașilor cauzei lui Hristos, serva Domnului avertizează: „Avem mai multe lucruri de care să ne temem din interior, decât din exterior.”

¹³ Atacurile lui Satan se manifestă cu preponderență tocmai în rândurile rămășiței. Ispitele sale erau atât de ademenitoare, încât mulți dintre cei care erau cândva zeloși au devenit indiferenți față de cauza lui Hristos.

În 1852, la doar 8 ani după 1844, serva Domnului era îndemnată să scrie: „Mulți din cei care pretind că așteaptă apropiata revenire a lui

Hristos, se conformează acestei lumi și caută mai serios aplauzele celor din jurul lor, decât aprobarea lui Dumnezeu. Ei sunt reci și formali.”¹⁴

„Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot... Pentru că spui: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apocalipsa 3:15-17).

„Mărturia solemnă, de care depinde destinul bisericii, a fost desconsiderată, dacă nu cu totul trecută cu vederea.”¹⁵

Dacă această stare de indiferență spirituală urma să continue fără o pocăință autentică, cei care rămâneau în acea condiție urmau să fie scuipați din gura lui Hristos (Apocalipsa 3:16). Această imagine „înseamnă că El nu-i poate prezenta lui Dumnezeu rugăciunile voastre sau expresiile voastre de iubire. El nu poate aproba în niciun fel prezentarea Cuvântului Său de către voi sau lucrarea voastră spirituală. El nu poate prezenta exercițiile voastre religioase cu cererea să vi se ofere har.”¹⁶

Când această mărturie directă a fost pentru prima dată aplicată celor care proclamau solia celui de-al treilea înger, mulți credeau că aceasta își va îndeplini în grabă lucrarea. Ea a mișcat poporul lui Dumnezeu de pretutindeni. Totuși, pe măsură ce trecea timpul, ea și-a pierdut efectul în inimile credincioșilor. Șapte ani mai târziu, mesagerul Domnului scria: „Am văzut că această solie nu își va îndeplini lucrarea în câteva luni scurte. Ea este menită să trezească poporul lui Dumnezeu, să le descopere punctele în care au alunecat și să îi conducă la o căință zeloasă, pentru ca să poată fi favorizați cu prezența lui Isus și să fie pregătiți pentru marea strigare a îngerului al treilea.”

Pentru următorii 23 de ani, biserica din perioada Laodiceea a crescut mult ca număr și în prosperitate materială. Totuși, serva Domnului era constrânsă să scrie:

„Sunt umplută de tristețe când mă gândesc la starea noastră ca popor. Domnul nu ne-a închis cerul, însă cursul nostru de continuă apostazie ne-a separat de Dumnezeu. Mândria, lăcomia și iubirea de lume au trăit

în inimă fără teama de a fi alungate sau condamnate. Păcate întristătoare și îndrăznețe au locuit între noi. Și totuși opinia generală este că biserica prosperă și că între zidurile ei este pace și prosperitate spirituală.

Biserica s-a întors de la a-L urma pe Conducătorul ei, Hristos, și se retrage constant spre Egipt. Totuși puțini sunt alarmați sau uimiți de lipsa lor de putere spirituală. **Îndoiala și chiar necredința în mărturiile Spiritului lui Dumnezeu, dospesc în bisericile noastre de pretutindeni... Mărturiile nu sunt citite și sunt neapreciate.**¹⁸ Această rămășiță cândva plină de dragostea lui Isus, se îndepărta acum de El.

Șase ani mai târziu, în iulie 1888, a fost publicată următoarea mărturie: „Faptele care privesc starea reală a pretinsului popor al lui Dumnezeu, vorbesc mai tare decât mărturia lor, și fac evidentă realitatea că o putere a tăiat cablul care îi ancora de Stânca Eternă, și că ei sunt împinși în larg fără hartă sau busolă.”¹⁹

Un mesaj foarte prețios

Pentru că mulți Îl pierduseră din vedere pe Hristos ca și conducător al lor, în 1888, în timpul Conferinței Generale de la Minneapolis, „Domnul, în marea Sa îndurare a trimis o foarte prețioasă solie poporului Său prin prezbiterii Waggoner și Jones. Această solie trebuia să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul înălțat, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea prezenta îndreptățirea prin credința în Înlocuitor; ea invita poporul să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu... Toată puterea este dată în mâinile Sale, pentru ca El să poată împărți daruri bogate oamenilor, dând agentului omenesc neajutorat darul fără preț al neprihănirii Sale. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a poruncit să o dăm lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie să fie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Spiritului Său într-o mare măsură.”²⁰ „Timpul de încercare este chiar asupra noastră, pentru că marea strigare a îngerului al treilea a început deja prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de

păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple întregul pământ.”²¹

Din nefericire, în 1903, starea bisericii dovedea evident că această solie nu fusese acceptată pe deplin niciodată. „Este un adevăr solemn și îngrozitor acela că mulți care au fost zeloși în proclamarea soliei îngerului al treilea devin acum apatici și indiferenți! ... În loc de a conduce lumea să ofere ascultare de Legea lui Dumnezeu, biserica se unește mai mult și mai strâns cu lumea în fără-delege. Zilnic biserica se convertește spre lume.”²²

Despărțire în Laodiceea

Unsprezece ani mai târziu a izbucnit Primul Război Mondial asupra Europei. Când conducerea pretinsului popor al lui Dumnezeu din Europa a angajat biserica să sprijinească eforturile de război – incluzând purtarea armelor și îndeplinirea acestui lucru în Sabat atunci când era necesar – ei au dovedit faptul că ei nu clădiseră pe stânca cea solidă. Fiind atât de profund impresionați de spiritul lumii, ei au pierdut din vedere înalta lor chemare ca popor al legământului lui Dumnezeu. Cei care au protestat, au fost excluși.

Mai bine de 2.000 de persoane doar în Germania, care obiectau pe motiv de conștiință, au fost despărțite de biserica Adventistă. Acțiuni similare ale pretinsului popor al lui Dumnezeu au avut loc în alte țări ale Europei. Multe dintre aceste suflete credincioase au suferit temnița și moartea pentru poziția, pe care au luat-o.

La încheierea războiului, cei credincioși, puțini la număr, risipiți în 16 țări în Europa, s-au asociat în speranța împăcării cu foștii lor frați. Asemenea altor credincioși în alte secole ale bisericii, „pentru a face pace și unire, ei erau gata să facă orice concesie, care era compatibilă cu loialitatea față de Dumnezeu.”²³ Din nefericire, conducerea bisericii, orbită față de starea lor spirituală, a refuzat să ia poziție contra celor care încălcaseră Legea lui Dumnezeu.

Despărțirea, deși dureroasă, a devenit permanentă. Astfel s-a născut Mișcarea de Reformă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

Reparatori și restauratori

Astăzi, sub mișcarea simbolizată de celălalt înger din Apocalipsa 18:1-4, „poporul rămășiței lui Dumnezeu, care stau înaintea lumii ca reformatori”, dovedesc faptul că „Legea lui Dumnezeu este temelia pentru toată reforma durabilă... În linii clare, distincte, ei [prezintă] necesitatea ascultării de toate preceptele Decalogului. Constrânși de iubirea lui Hristos, ei [cooperează] cu El în reclădirea locurilor distruse. Ei [sunt] reparatori ai spărturii, restauratori ai cărărilor de umblat.”²⁴

Iubite cititor, „ceea ce a intenționat Dumnezeu să facă pentru lume prin Israel, națiunea aleasă, El va îndeplini în cele din urmă prin biserica Sa de astăzi de pe pământ. El a lăsat via Sa unor lucrători, chiar poporului Său, care țin legământul Său, care trebuie să îi aducă roadele la vremea lor” (Matei 21:41). Dumnezeu nu a fost niciodată fără reprezentanți loiali pe acest pământ, care au făcut din interesele Sale propriul lor interes. Acești martori pentru Dumnezeu s-au numărat între Israelul Spiritual, și față de ei se vor împlini toate promisiunile legământului făcut de Iehova poporului Său din vechime.”²⁵

„Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apoc. 14:12).

Trimiteri:

¹ *Schițe din viața mea*, pg.196 engl. (cap.31).

² *Istoria faptelor apostolilor*, pg.14 engl. (cap.1).

³ *The Signs of the Times*, 27 martie 1884. /

⁴ *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, pg.57 engl. (cap.49). / ⁵ *Istoria faptelor apostolilor*, pg.376 engl. (cap.35). / ⁶ *Ibid.*, pg.18 engl. (cap. 2). /

⁷ *Marea luptă*, pg. 379 engl. (cap.21). /

⁸ *Ibid.* / ⁹ *Ibid.*, pg.376 engl. (cap.21). /

¹⁰ *Ibid.*, pg.400, 401 engl. (cap.22). / ¹¹ *Experiențe și viziuni*, pg.254 engl. (Apendice, cap. „Solia îngerului al treilea”) / ¹² *Ibid.*, pg.33 engl. (cap. „Viziuni ulterioare”). / ¹³ *Solii alese*, vol.1, p.122 engl. (cap.16). / ¹⁴ *Experiențe și viziuni*, pg.107 engl. (Apendice, „Dificultăți în biserică”). / ¹⁵ *Ibid.*, pg.270 engl. (cap. „Cernerea”) (sublinieri adăugate). / ¹⁶ *Mărturie pentru comunitate*, vol.6, pg.408 engl. (ecțiunea VI, subcap. „Pregătire pentru criza finală”). / ¹⁷ *Ibid.*, vol.1, pg.186 engl. (cap.33). / ¹⁸ *Ibid.*, vol.5, pg.217 engl. (cap.25) (subliniere adăugată). / ¹⁹ *The Review and Herald*, 24 iulie 1888 (Sublinierea adăugată). / ²⁰ *Mărturie pentru predicatori*, pg.91 engl. (cap.2) (Sublinierea adăugată). / ²¹ *The Review and Herald*, 22 noiembrie 1892. /

²² *Mărturie pentru comunitate*, vol.8, pg.118-119 engl. (cap.2). / ²³ *Marea luptă*, pg.45 (cap.2). / ²⁴ *Profeți și regi*, pg.678 (cap.57). /

²⁵ *Ibid.*, pg.713, 714 (cap.59).

Provocările din fața rămășiței

de M. D. Stroia

O „rămășiță” este un grup mic, care supraviețuiește. Inițial trebuie să fi fost un grup mult mai mare, însă mărimea sa a scăzut până când rămășița „supraviețuitoare” devine un număr foarte mic. Diferența dintre grupul eroic, supraviețuitor, „rămășiță”, pe de o parte, și marele grup inițial, pe de altă parte, poate fi atât de mare încât viața spirituală sau chiar cea fizică sunt în joc. Mai întâi totul poate părea similar, așa încât nimeni nu i-ar putea deosebi (la fel ca pe cele 10 fecioare din parabolă), totuși, în cele din urmă, grupurile se găsesc la polii opuși.

Identificând rămășița

Dintr-o perspectivă biblică, cel mai cunoscut verset biblic, care se referă la rămășiță, se află în Apocalipsa 12:17, unde citim că „balaurul mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (care este Spiritul Profetiei, după cum găsim notat în Apocalipsa 19:10).

Aceasta sugerează faptul că majoritatea inițială („femeia” menționată mai devreme în același capitol), a pierdut cel puțin una dintre aceste caracteristici și pentru aceea a devenit moartă spiritual.

Identificând tacticile balaurului

Balaurul viclean, menționat în acest verset, luptă cu disperare, pentru că știe că i se termină timpul, și că sfârșitul său este aproape. El luptă împotriva unei cauze pierdute într-o bătălie pe care nu o poate câștiga; totuși, el depune eforturile sale supreme pentru a atrage cu sine pe cât de mulți posibil, spre aceeași ruină: „De aceea, bucurați-vă, ceruri, și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12).

Biblia compară atitudinea sa cu aceea a unui leu care caută pradă: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8). Deși el încearcă să distrugă pe toată lumea, victimele sale preferate – obiectul special al țințelor și asalturilor sale – sunt „chiar cei aleși”, pe care el încearcă să îi înșele prin orice mijloc posibil (Matei 24:24).

Îmi amintesc când un tigru a scăpat din grădina zoologică învecinată cu localitatea unde locuiesc, și toți din regiune au fost avertizați să stea în clădiri. Oamenii puteau fi expuși la un mare pericol dacă

îndrăzneau să iasă fără protecție din casele lor! Aceasta este adevărat, de asemenea, într-un sens spiritual, pentru toată lumea, vorbind în mod general – în mod special însă pentru rămășița care trebuie să se echipeze cu întreaga armură a lui Dumnezeu. (Vezi Efeseni 6:10-17).

Tăria rămășiței nu este tăria lor proprie. Ea vine de la Cel care a afirmat: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18), după ce l-a învins pe diavol pe terenul său.

Ce s-a întâmplat cu majoritatea?

De ce a supraviețuit doar o mică rămășiță? Care a fost deosebirea dintre cele două grupuri? Trebuie să aibă ceva de-a face cu „poruncile lui Dumnezeu” și „mărturia lui Isus”, și cu modul în care rămășița s-a raportat la acestea. Acestea au fost lucrurile care au separat-o.

În timp ce unii au păzit poruncile și mărturia lui Isus pentru o anumită perioadă de timp, ei le-au abandonat atunci când principiile au intrat în conflict cu interesele lor lumești. Probabil chiar existența lor fizică era în joc. Aceste persoane sunt simbolizate prin sămânța, care a căzut pe stâncă în parabola pe care a spus-o Isus. Cândva ei au primit cuvântul cu bucurie – însă

nu aveau rădăcină, iar când a venit ispita, ei au căzut (Luca 8:13). Însă rămășița a supraviețuit spiritual, prinzându-se cu statornicie de principiile Legii lui Dumnezeu până la sfârșit. Dumnezeu nu a fost niciodată fără un mic grup de urmași credincioși, care au rămas statornici în ciuda apostaziei larg răspândite. Aceștia sunt purtătorii stindardului, care mențin flacăra adevărului. „Mi-am păstrat șapte mii de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Tot așa, și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri prin har.” (Romani 11:4-5). Această rămășiță stă în puterea, pe care i-o dă Dumnezeu.

Servei Domnului i-a fost arătat că „nu toți... vor fi prinși în cursă de șiretlicurile vrăjmașului. Pe măsură ce se va apropia sfârșitul tuturor lucrurilor pământești, vor fi persoane credincioase, care vor putea discerne semnele timpului. În timp ce un mare număr din pretenșii credincioși își vor tăgădui credința prin faptele lor, va exista o rămășiță care va răbda până la sfârșit.”¹

Înfruntând „leul” ispitei

Nu contează cât de mare a fost inițial grupul sau cât de mulți au început să alerge în alergarea creștină; nu este atât de important să știm cât de mulți s-au pierdut pe cale. Cel mai important lucru este să fim dintre cei care reușesc să încheie viața creștină victorios și să fim găsiți între cei salvați: „Celui ce va birui și va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri” (Apocalipsa 2:26). „Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.” (Evrei 10:38, 39).

Noi suntem expuși în mod repetat la diferite ispite și încercări de-a lungul căii creștine. Pe unele dintre acestea putem fi, prin ajutorul Domnului, capabili să le învingem destul de ușor, pentru că nu trezesc niciun răspuns în interiorul nostru. Altele se dovedesc adevărate provocări în

viața noastră spirituală – ele trezesc o coardă sensibilă în inima noastră, se adresează unor puncte sau tendințe slabe din caracterul nostru. Atunci ispita devine o provocare reală – un moment, când cineva trebuie să facă o decizie dureroasă:

Să cedeze ispitei și (poate) să se bucure de „plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei 11:25), urmate de o povară de vină, remușcări și muștrări de conștiință; sau să își tăgăduiască plăcerile sau interesele temporare și să facă ceea ce este drept, indiferent care ar fi prețul tăgăduirii de sine („Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge în lupta împotriva păcatului”), dar să se bucure pe termen lung de pace interioară și de o conștiință liniștită (Evrei 12:4).

Ce ne motivează cu adevărat?

În parabola cu fiul rătăcitor avem exemplul fratelui mai mare, care s-a tăgăduit pe sine și a ascultat dorința tatălui său. „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca” (Luca 15:29). El se simțea frustrat referitor la experiența sa, care chiar nu îi aducea nicio adevărată satisfacție sau împlinire. Pare că singura diferență reală într el și fratele său era că el nu a îndrăznit să facă ceea ce făcuse fratele său. El fusese ascultător de Tatăl Său și îi slujise, doar pentru că nu dorea să își asume riscurile și se temea de consecințe. Însă nu a experimentat fericirea slujindu-și tatăl și trăind în armonie cu voia acestuia. Acest fel de ascultare superficială, deși onorabilă în ochii oamenilor, nu poate fi considerată o realizare spirituală. Dumnezeu nu acceptă nimic mai puțin decât o disponibilitate simțită din inimă.

Un fel de ascultare cu totul diferit s-a văzut în experiența Mântuitorului nostru, care putea să spună pe drept: „Vine stăpânitorul lumii acesteia, și nu găsește nimic în Mine” (Ioan 14:30). Nu a existat nici un cârlig, pe care Satan să îl folosească, pentru a-L ademini pe Isus; nu a existat nici un răspuns pozitiv în sufletul lui Hristos, față de niciuna din ispitele diavolului.

Isus nu L-a ascultat pe Tatăl Său împotriva voii sau a plăcerii Sale. Ascultarea Sa de Tatăl era în armonie deplină cu propria Sa voință; era o expresie a propriei Sale voințe. Această atitudine a fost perfect ilustrată în experiența vieții Sale pe acest pământ, după cum fusese profetizat cu secole înainte: „**Mă delectez să fac voia ta, O, Dumnezeul meu:** da, legea Ta este în inima mea” (Psalm 40:8 engl. KJV, sublinierea adăugată).

Serviciu din iubire

Neprihănitul profet Daniel a înțeles principiul fundamental că ascultarea exterioară nu este suficientă, dacă nu este motivată de o dorință interioară și o bucurie de a face voia lui Dumnezeu. Pentru acest motiv, înainte de a îndrăzni să-i dea vreun sfat de orice fel regelui Nebucadnețar, el a accentuat faptul că ascultarea are valoare doar dacă vine dintr-o inimă fericită, doritoare: „De aceea, împărate, **placă-ți sfatul meu.** Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale, și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea!” (Daniel 4:27).

Conform concordanței lui Strong, cuvântul folosit pentru „placă-ți” care apare în acest verset, este în limba originală „shephar”, și înseamnă „a fi frumos”, „a fi acceptabil”, „a plăcea”, „a gândi de bine”. Această semnificație apare de asemenea în traducerea acestui verset în alte limbi. Doar după ce Nebucadnețar urma să fie mulțumit cu sfatul, „să gândească de bine” despre el și să îi placă sfatul, urma să aibă vreo valoare ascultarea sa.

„Însă observați aici că ascultarea nu este doar o conformare exterioară, ci un serviciu din iubire.”²

Când primul psalm descrie caracteristicile omului care este binecuvântat de Dumnezeu, se afirmă că „își găsește plăcerea în Legea Domnului” (versetul 2). Această persoană găsește plăcere în împlinirea voii lui Dumnezeu; voia lui sau a ei nu este în conflict cu voia lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu, așa cum este exprimată în Legea Sa, și

voința acelei persoane, sunt în armonie perfectă una cu cealaltă. Același gând se găsește în Psalmul 112:1: „Ferice de omul care se teme de Domnul și care are o mare plăcere pentru poruncile Lui!”

Dacă medităm la diferitele provocări pe care le înfruntăm fiecare, vom enumera printre acele provocări diferite ispite puternice cărora trebuie să ne împotrivim. Probabil cea mai mare problemă, cu care ne confruntăm, este să ascultăm cu motivația și atitudinea corectă, cu o voință cu totul ascunsă în voia lui Dumnezeu – iubind ceea ce iubește El, și urând ceea ce urăște El. A răspunde acestei provocări este posibil doar prin nașterea din nou.

Nașterea din nou nu este o schimbare în comportamentul exterior. Ea este o schimbare radicală în gândire, care ne schimbă identitatea. Profunzimea sufletului este transformată prin puterea Duhului Sfânt.

„Se va vedea o schimbare în caracter, în obiceiuri, în interese. Contrastul va fi clar și hotărât între ceea ce fuseseră ei și ceea ce sunt ei.”³

Cei care au roadele Duhului (Galateni 5:23) „nu se vor mai conforma poftelor lor dintâi, ci prin credința Fiului lui Dumnezeu ei vor urma pașilor Săi, vor reflecta caracterul Său, și se vor curăți la fel cum și El este curat. **Lucrurile pe care cândva le urau, acum le iubesc, iar lucrurile pe care cândva le iubeau, acum le urăsc.**”⁴

O chestiune a inimii

Întrucât Dumnezeu este drept cu toți, El oferă oportunități egale tuturor – Duhul Sfânt lucrează în fiecare ființă umană, luptând să provoace acest fel de experiență. În cazul acesta, de ce unii vor fi salvați în timp ce alții vor fi pierduți? Ce lucru face diferența? Răspunsul este destul de simplu: Dumnezeu ne-a înzestrat pe toți cu o voință liberă. Doar prin consimțământul și cooperarea noastră poate Duhul Sfânt să ne schimbe. De aceea disponibilitatea noastră supusă față de poruncile Sale trebuie să fie constantă.

Trebuie să reținem întotdeauna în minte iubirea și înțelepciunea lui Dumnezeu – și că, alegând calea Lui, pe termen lung vom fi fericiți. Teoretic, aceasta sună bine și pare destul de rezonabil. Însă când încercăm să punem adevărul acesta în practică în viața noastră de zi cu zi, descoperim adesea că alegerea cere adesea o luptă. Biblia numește această bătălie „lupta cea bună a credinței” (1 Timotei 6:12). Însă dacă alegem calea noastră, vom merge în realitate mai departe și tot mai departe de fericire.

În timpul acestei bătălii, avem nevoie să ne amintim frecvent de iubirea fără margini a lui Dumnezeu și de înțelepciunea și puterea infinită, așa încât să ne putem aminti să ne încredem în Cel Nevăzut și să luăm deciziile în viață în consecință. Cu cât studiem mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai mult vom recunoaște frumusețea caracterului Său și minunile planurilor Sale. Acea recunoaștere sporită a Lui va face să ne fie mai ușor să înțelegem planul Său pentru noi, și să ne identificăm cu acesta. Urmarea planului lui Dumnezeu va fi în realitate împlinirea propriei noastre dorințe, care a devenit asemenea voinței Sale.

Varianta opusă este să fim ca Balaam. El a ascultat de planul lui Dumnezeu, însă a făcut aceasta în silă, din frustrare, simțind că voința lui Dumnezeu îl împiedică de a dobândi bogăție și fericire. Acest fel de ascultare nu a avut nicio valoare pentru el!

Dacă am gândit ca Balaam – fiind lipsiți de experiența nașterii din nou, sau pierzând-o – este timpul de a ne trezi și de a redobândi acel fel de relație cu Dumnezeu, care ne va face capabili să trecem în siguranță prin încercările extreme, care ne stau în față.

Un apel pentru noi toți

Mesagera Domnului declară: **„Ce să spun pentru a trezi poporul rămășiței lui Dumnezeu? Mi-a fost arătat că înaintea noastră sunt scene îngrozitoare; Satan și îngerii săi își**

concentrează toate puterile asupra poporului lui Dumnezeu. El știe că dacă ei dorm încă puțin, el este sigur de ei, pentru că distrugerea lor este sigură.”⁵

„Veți fugi voi de cele șapte plăgi? Veți mergeți voi în slavă și vă veți bucura de tot ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru cei care Îl iubesc și care sunt dispuși să sufere de dragul Său? Dacă da, trebuie să muriți, ca să puteți trăi. Pregătiți-vă, pregătiți-vă, pregătiți-vă. Voi trebuie să aveți o pregătire mai amplă decât aveți acum, pentru ziua Domnului... Jertfiți totul pentru Dumnezeu. Puneți totul pe altarul Său – eul, proprietățile și tot, un sacrificiu viu. Va fi nevoie de totul pentru a intra în slavă.”⁶

„Când ne supunem lui Hristos, inima este unită cu inima Sa, voința este contopită cu voința Sa, mintea noastră devine una cu mintea Lui, gândurile ajung în robie față de El; trăim viața Lui.”⁷

Nu este voia lui Dumnezeu ca noi să producem o viață exterioară neprihănită, așa cum încercau să facă fariseii. „Aceasta este voia lui Dumnezeu, chiar sfințirea voastră” (1 Tesaloniceni 4:3). Întreaga ființă, inclusiv gândurile și sentimentele noastre trebuie aduse toate în ascultare de Domnul: „Răsturnând izvoarele minții, și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” (2 Corinteni 10:5, sublinierea adăugată).

Atunci, și doar atunci, va putea Isus să vină și să ne pretindă drept ai Săi, pentru că, **„atunci când se va arăta El vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este”** (1 Ioan 3:2, sublinierea adăugată). Acest scop poate fi atins doar atunci când avem gândul lui Hristos: **„Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus”** (Filipeni 2:5, sublinierea adăugată). O astfel de experiență este cea, la care se face referire prin „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27).

Când este împlinită această condiție, când avem gândul lui Hristos

și gândim gândurile Sale, când împărtășim valorile Sale și avem sentimente și atitudini în armonie cu El, atunci roadele Duhului se vor manifesta în mod desăvârșit în viața noastră. „Neprihănirea Legii” va fi „împlinită în noi” pentru că „nu umblăm după îndemnurile firii, ci după îndemnurile Duhului” (Romani 8:4).

Principiul iubirii – însăși temelia Legii lui Dumnezeu și expresia caracterului Său – este ceea ce motivează acțiunile și comportamentul creștinului, pătrunzând în toate aspectele vieții. Astfel „neprihănirea Legii” este îndeplinită în toate privințele. „Isus nu schimbă caracterul la venirea Sa. Lucrarea de transformare trebuie să fie făcută acum. Viețile noastre zilnice hotărăsc destinul nostru.”

Aspectele practice ale credinței noastre vor fi astfel evidente în multe domenii ale vieții noastre, incluzând:

Bucurie în păzirea Legii lui Dumnezeu și a Sabatului

„Lucrarea de restaurare și reformă îndeplinită de exilații întorși, sub conducerea lui Zorobabel, Ezra, și Neemia, prezintă o imagine a lucrării de restaurare spirituală, care trebuie îndeplinită în zilele de încheiere ale istoriei acestui pământ... Poporul rămășiței lui Dumnezeu, stând în fața lumii ca reformatori, trebuie să dovedească faptul că Legea lui Dumnezeu este temelia tuturor reformelor durabile și că Sabatul poruncii a patra trebuie să stea ca memorial al creațiunii, o amintire constantă a puterii lui Dumnezeu. În raze clare, distincte, ei trebuie să reprezinte necesitatea de a asculta de toate preceptele Decalogului. Constrânși de iubirea lui Dumnezeu, ei trebuie să coopereze cu El în lucrarea de reclădire a dărâmăturilor. Ei trebuie să fie dregători de spărturi, cei ce dreg drumurile pe care să se meargă.”⁹

Menținând familii bine unite

„Prima lucrare a creștinilor este de a fi uniți în familie.”¹⁰

„Într-o mare măsură părinții creează atmosfera din cercul căminului, iar când între tată și mamă există dezacord, copiii se împărtășesc de același spirit. Faceți ca atmosfera căminului vostru să fie parfumată cu atenție plină de gingășie. Dacă ați ajuns înstrăinați și nu ați fost creștini conform Bibliei, fiți convertiți; pentru că acel caracter, pe care îl aveți în timpul de probă, va fi caracterul, pe care îl veți avea la venirea lui Hristos. Dacă vreți să fiți un sfânt în ceruri, trebuie să fiți un sfânt pe pământ. Trăsăturile de caracter, pe care le nutrești în viață, nu vor fi schimbate de moarte sau de înviere. Veți ieși din mormânt cu aceeași dispoziție pe care ați manifestat-o în cămin și în societate.”¹¹

Trăind la nivelul luminii despre reforma sănătății

„Este spre binele lor faptul că Domnul sfătuiește biserica rămășiței să renunțe la folosirea mâncării de carne, a ceaiului și cafelei, și a altor alimente dăunătoare. Există o abundență de alte lucruri cu care pot trăi, care sunt sănătoase și bune. Între cei care așteaptă revenirea Domnului, consumul de carne va fi fost în cele din urmă abandonat; carnea va înceta să facă parte din alimentația lor. Ar trebui să menținem mereu acest obiectiv în vedere și să încercăm să lucrăm cu stăruință pentru aceasta.”¹²

„Poporul rămășiței lui Dumnezeu trebuie să fie un popor convertit. Prezentarea acestei solii va avea ca rezultat convertirea și sfințirea sufletelor... Există unii pretins-credincioși, care acceptă anumite porțiuni din Mărturii ca fiind solia lui Dumnezeu, în timp ce resping acele părți care le condamnă plăcerile favorite. Astfel de persoane lucrează contra propriului lor bine și contra binelui bisericii. Este esențial să umblăm în lumină cât timp avem lumina.

Cei care pretind a crede reforma sănătății, însă lucrează împotriva principiilor ei în viața practică de zi cu zi, își rănesc sufletele și lasă impresii greșite asupra minților celor credincioși și a necredincioșilor.”¹³

Îmbrăcându-ne într-un mod asemănător lui Hristos

Serva Domnului explică: „Am văzut că poporul lui Dumnezeu se află pe un teren fermecat, și că unii aproape au pierdut orice simț al scurtimii timpului și al valorii sufletului. Mândria s-a strecurat între păzitorii Sabatului – mândria în îmbrăcăminte și în înfățișare. Îngerul a spus: 'Păzitorii Sabatului vor trebui să moară față de eu, să moară față de mândrie și față de iubirea de aprobare.' ... Am văzut că, dacă s-ar permite înălțării de sine să intre, aceasta ar conduce sufletele pe un drum greșit, iar dacă nu va fi biruită, se va dovedi ruina lor. Când cineva începe să se înalțe în ochii săi și crede că poate face ceva, Spiritul lui Dumnezeu este retras, și el merge înainte în propria sa tărie până când este doborât.”¹⁴

Acum este timpul – de unde să începem?

„Consacră-te lui Dumnezeu în fiecare dimineață pentru acea zi. Supunem-I Lui toate planurile, pentru a fi realizate sau abandonate, după cum indică providența Sa. Astfel, zi de zi tu îți poți preda viața în mâinile lui Dumnezeu, și astfel viața ta va fi modelată mai mult și mai mult după viața lui Hristos.”¹⁵

Trimiteri:

¹ *Istoria faptelor apostolilor*, pg.535, 536 engl. (cap.52, „Statronic până la sfârșit”) / ² *Calea către Hristos*, pg.60 engl. (cap.7, „Testul uceniciei”) / ³ *Ibid.*, pg.57 engl. (cap. 7, „Testul uceniciei”) [sublinierea adăugată] / ⁴ *Ibid.*, pg.58 engl. (cap. 7, „Testul uceniciei”) [sublinierea adăugată] / ⁵ *Mărturii pentru comunitate*, vol.1, pg.263 engl. (cap.54, „O mare nenorocire se apropie”). / ⁶ *Experiențe și viziuni*, pg.66, 67 engl. (cap. „Semnul fiarei”). / ⁷ *Parabolele Domnului*, pg.312 engl. (cap.24, „Fără haina de nuntă”). / ⁸ *Căminul adventist*, pg.16 engl. (cap.1, „Atmosfera din cămin”). / ⁹ *Conflict and Courage*, pg.269 [sublinierea adăugată]. / ¹⁰ *Căminul adventist*, pg.269 engl. (cap.45, „Prima datorie a mamei este de a instrui copiii”). / ¹¹ *Ibid.*, pg.16 engl. (cap.1, „Atmosfera din cămin”). / ¹² *Sfaturi pentru biserică*, pg.231 engl. [sublinierea adăugată]. / ¹³ *Ibid.*, pg.233 [Sublinierea adăugată]. / ¹⁴ *Experiențe și viziuni*, pg. 120 engl. (Apendice, cap., „Speranța bisericii”). / ¹⁵ *Calea către Hristos*, pg.70 engl. (cap.8, „Crescând în Hristos”).

Caracteristicile rămășiței

de D. Sureshkumar

Biserica lui Dumnezeu

Biserica lui Dumnezeu este o orânduire desemnată în mod divin, fiind formată din urmașii credincioși ai lui Dumnezeu. În întreaga Biblie, Biserica lui Dumnezeu este reprezentată printr-o femeie. În vechiul Testament, Domnul a folosit adesea numele „Sion” cu referire la poporul Său (Isaia 51:16), și El a declarat „Am comparat ficia Sionului cu o femeie frumoasă și delicată” (Ieremia 6:2 engl.KJV). Similar, în Noul Testament, ca mire, Hristos este căsătorit cu mireasa Sa – biserica Sa. Pavel, apostolul, a explicat credincioșilor, care erau sub grija sa: „V-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată” (2 Corinteni 11:2).

Biserica iudaică: Israel era poporul ales prezentat ca fiind căsătorit cu Dumnezeu, totuși adesea necredincios (Ieremia 2:11-22). În timpul lui Hristos, Isus a văzut biserica Sa ca un smochin neroditor, acoperit cu frunze pline de pretenții, însă lipsit de roade prețioase.

Biserica creștină în Noul Testament: Adevărul lui Israel al lui Dumnezeu nu mai era o națiune, ci mai degrabă o biserică compusă din iudei și neamuri, care Îl primesc pe Hristos ca Salvator al lor. Hristos a întemeiat biserica Sa pe Stânca cea vie.

Biserica subterană în timpul Evului Mediu: Episcopul Romei a fost declarat capul bisericii peste biserica majoritară; păgânismul a lăsat locul papalității, care acum îi persecuta pe cei, care Îl iubeau pe Dumnezeu. În timpul acestei perioade de persecuții, de conflict și întuneric, Dumnezeu s-a îngrijit în îndurarea Sa cu gingășie de biserica rămășiței Sale, ascunsă în pustie.

Biserica Rămășiței, biserica timpului sfârșitului: Dumnezeu a numit biserica Sa de astăzi **rămășiță**, chemând-o să fie lumina pământului, „ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” (Efeseni 5:27). Și, fără îndoială, cu sau fără noi, Domnul va avea o astfel de biserică pe pământ, când va veni. În interesul mântuirii noastre, cu siguranță vrem să fim parte din această mică rămășiță, **biserica triumfătoare**, pentru că Hristos și biserica Sa sunt inseparabili. „Legătura cu Hristos... implică legătura cu biserica Sa.”¹

„Biserica este agentul lui Dumnezeu pentru proclamarea adevărului, imputernicită de El să facă o lucrare specială; și dacă ea îi este loială, ascultătoare de toate poruncile Sale, în ea va locui excelența harului divin. Dacă ea va fi loială jurământului ei de credință, **dacă Îl va onora pe Dumne-**

zeul lui Israel, nu există nicio putere, care să poată sta împotriva ei.”²

Biserica lui Dumnezeu este stâlpul adevărului. Ea apără și practică adevărul (1 Timotei 3:15).

Rămășița

Ioan vorbește despre timpul sfârșitului și se referă la adevărul poporului al lui Dumnezeu în Apocalipsa 12, numindu-i o rămășiță împotriva căreia Satan va face război. De-a lungul secolelor, adevărata biserică a fost formată din cei credincioși ai lui Dumnezeu, pe care Satan îi urăște, însă pe care nu a fost în stare să îi forțeze să încheie compromisuri. Cei care au rămas credincioși lui Dumnezeu în toate circumstanțele, inclusiv în mijlocul unor mari persecuții, sunt adevărata rămășiță. Când toți ceilalți își compromit principiile, cei credincioși sunt cei, care îl biruiesc pe Satan prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor (Apocalipsa 12:11). „Și balaurul mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu **rămășița seminței ei**, care țin poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos” (versetul 17).

Cuvântul „rămășiță” (engl. **Remnant**) este derivat de la vechiul cuvânt francez remenant, „care rămâne”, de al remanoir, „a rămâne”. Implică o bucată mică sau o canti-

tate mică; sau un număr mic rămas dintr-o bucată mai mare inițială. Sunt trei cuvinte grecești diferite care sunt folosite în Vechiul Testament, kataleimna, loipoy, și leimma, care sunt traduse toate drept „care rămâne”. Cuvântul grec folosit aici de Ioan este loipos (loipoy), care desemnează ceea ce ține de „partea unui întreg **care rămâne sau continuă**” și astfel constituie restul, ceea ce rămâne din original.

Domnul Isus și-a ales un popor să îi slujească, o rămășiță de la timpul căderii lui Avraam. Doar familia lui Noe a fost credincioasă la timpul potopului (Geneza 6:1-8). Doar câțiva israeliți au refuzat să se închine vițelului de aur în pustie (Exodul 32:25, 26). Doar Ilie și alte 7.000 de persoane nu s-au plecat înaintea lui Baal, când Ahab l-a condus pe Israel în apostazie națională (1 Regi 19:10-18). Doar puțini au ascultat chemarea de a se întoarce din Babilon la Ierusalim în timpul lui Ezra (Ezra 2:1-70).

Când Biblia vorbește despre biserica rămășiței, ea se referă, de asemenea, la o mică parte a poporului lui Dumnezeu, care rămâne credincioasă lui Dumnezeu la sfârșitul timpului. Ei se prind de o credință nemănjită, de credința și doctrinele bisericii creștine primare, în timp ce majoritatea celor din jurul lor își compromis credința.

Biserica rămășiței de la sfârșitul timpului constă din acele persoane individuale care, în tăria lui Hristos, țin poruncile lui Dumnezeu și vorbesc despre puterea lui Isus Hristos în viața lor. Ei nu au permis ideilor și idolilor păgâni sau spiritului lumesc să fie introduse în credința lor. Aceasta este definiția biblică a rămășiței finale. Dumnezeu a avut întotdeauna și va avea întotdeauna o rămășiță.

Linia genealogică a rămășiței

Iudeii credeau că, întrucât erau descendenții lui Avraam, ei erau copiii lui Dumnezeu. Teologia catolică învață o idee similară: „Ubi Petrus, ibi ecclesia” (Unde e Petru, acolo este biserica). Însă ce spune Biblia? Descendența liniară dintr-un mare patriarh sau dintr-un apostol al lui

Isus, fără o asemănare în caracter cu ei, nu ne face succesori ai acestor oameni ai lui Dumnezeu. Asemănarea în caracter este factorul decisiv (Matei 3:9; Ioan 9:39; Romani 9:6-8; 11:22; Galateni 3:7-9).

„Descendența din Avraam se dovedea, **nu prin nume sau genealogie, ci printr-un caracter asemănător**. Tot astfel, **succesiunea apostolică nu se bazează pe transmiterea autorității eclesiastice, ci printr-o relație spirituală**. O viață mănădată de spiritul apostolilor, credința și învățătura adevărului, pe care îl prezentau ei, aceasta este adevărata dovadă a succesiunii apostolice. Aceasta este ceea ce face din oameni urmașii primilor predicatori ai evangheliei.”³

Isus prezintă condițiile, cu care Domnul a promis să ne recunoască drept popor al Său: „Mama mea și frații Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și Îl împlinesc” (Luca 8:21).

„Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei” (Ioan 8:31). „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți orice ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15:14 engl.KJV). „Cel care rămâne în învățătura aceasta are pe Tatăl și pe Fiul” (2 Ioan 9).

„O mărturisire de credință... nu are nicio valoare în fața lui Dumnezeu; dar ascultarea sinceră, umilă, de bună voie, de cerințele Sale îi caracterizează pe copiii Săi adoptați.”⁴

„Când vedem oameni cu principii ferme, neînfricați la datorie, zeloși pentru cauza lui Dumnezeu, totuși umili și blânzi, gingași și tandri, răbdători cu toți, gata să ierte, manifestând dragoste pentru sufletele pentru care a murit Hristos, nu trebuie să ne întrebăm: Sunt ei creștini? Ei dau dovadă neîndoielnică de faptul că au fost cu Isus și au învățat de la El.”⁵

Caracteristicile poporului lui Dumnezeu

Dumnezeu își numește poporul ales de pe pământ „**poporul Meu**”. „Rămășița lui Israel nu va mai săvârși nelegiuire, nu va mai spune minciuni, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor

paște și se vor odihni și nimeni nu îi va mai face să se teamă” (Țefania 3:13 engl.KJV).

În aceste cuvinte din scriptură găsim următoarele caracteristici:

1. „Nu vor mai săvârși nelegiuire”.
2. „Nu vor mai spune minciuni, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare.”

Apoi, avem următoarele promisiuni:

1. „Vor paște și se vor odihni” și
2. „Nimeni nu îi va mai face să se teamă.”

Poporul lui Dumnezeu sunt cei care își vor curăți sufletele prin ascultare de adevăr, așa cum este El în Isus. Dumnezeu va avea **un popor separat și deosebit. Credința lor este deosebită. Perspectivele lor sunt deosebite**. Ei sunt o biserică vizibilă și aceasta poate fi identificată. Apocalipsa 12:17 descrie caracteristicile lor în contextul ultimelor zile ale istoriei pământului. Ei sunt identificați prin trei caracteristici principale:

1. Ei se bazează pe harul lui Dumnezeu și țin poruncile lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:17; 14:12).

2. Ei înalță mărturia lui Isus Hristos (Apocalipsa 12:17). Această expresie, mărturia lui Isus (mărturia lesou), apare de patru ori în cartea Apocalipsei (1:2, 9; 12:17; 19:10), și este identificată ca fiind darul profeției (versetul 10). Rămășița este de asemenea caracterizată ca având credința lui Isus (Apocalipsa 14:12), adică, ei țin sus învățăturile mântuitorului nostru Isus Hristos, pe baza unui angajament de credință.

3. Și, în încheiere, rămășița are răbdarea sfinților (Apocalipsa 14:12). „Răbdare” înseamnă aici „rezistență”. Într-un timp când înșelăciunea și apostazia par să predominare, poporul rămășiței rezistă atacurilor constante ale vrăjmașului și rămâne credincios și dedicat Mântuitorului. Cuvântul grec tradus ca „țin” este echontoon, care înseamnă „a adera”, „a se ține de”, „a fi strâns asociat cu o persoană sau un lucru”. Cartea Apocalipsei vorbește de asemenea de răsplata care este pregătită pentru rămășiță (Apocalipsa 2:7).

„Femeia” este un simbol pentru biserică, sămânța femeii este numărul credincioșilor dintr-o generație, iar „rămășița seminței ei” se referă desigur la ultima generație a bisericii. Aici este o profeție clară că ultima biserică va fi caracterizată de această trăsătură specială; ei vor avea mărturia lui Isus Hristos. Însă ce este mărturia lui Isus Hristos? (Apocalipsa 19:10). „Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei.” „Astfel rămășița seminței ei este biserica loială, credincioasă.”

Poruncile lui Dumnezeu

În această perioadă importantă și interesantă a timpului sfârșit, Dumnezeu cheamă rămășița să proclame Legea Sa în spiritul și puterea lui Ilie. Ioan Botezătorul a pregătit calea pentru prima venire a lui Hristos – chemând atenția poporului la cele Zece Porunci. La fel trebuie să dăm și noi, într-un sunet clar, solia: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a sosit ceasul judecării Lui” (Apocalipsa 14:7).

„Poporul lui Dumnezeu, care stă înaintea lumii ca **reformatori**, trebuie să arate că Legea lui Dumnezeu este temelie a toată reforma durabilă.”⁶

„Cel care iubește și respectă Sabatul și menține puritatea instituției căsătoriei, se dovedește prin aceasta un prieten al omului și prieten al lui Dumnezeu. **Cel care prin precept sau exemplu submină obligativitatea acestor instituții sacre este atât vrăjmașul lui Dumnezeu, cât și al omului.**”⁷

Sigiliul lui Dumnezeu

Sabatul se identifică cu solia sigilării din Apocalipsa 7, pentru că Sabatul este sigiliul lui Dumnezeu, propriul Său sigiliu (Ezechiel 20:12, 20). Pe măsură ce caracterul lui Dumnezeu, descoperit în Legea Sa, este imprimat în inima rămășiței, ei sunt sfințiți prin adevăr (Isaia 8:16; Ieremia 31:33; 2 Corinteni 3:3; 2 Tesaloniceni 2:13; Ioan 17:17; Psalmii 119:142). Când această condiție este pe deplin satisfăcută, atunci păzirea Sabatului este cu adevărat un semn al sfințirii, precum

și un semn distinctiv. El ne identifică drept închinători ai adevăratului Dumnezeu și ne distinge de copiii neascultării (Exodul 31:16-18; Ezechiel 9:4-6). Sabatul va fi un mare test al loialității la încheierea timpului de probă acordat omenirii.

Poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu sunt cei care vor avea pe frunțile lor sigiliul viului Dumnezeu (Apocalipsa 14:1, 12; 7:2-4). „Ascultând de porunca a patra în spirit și adevăr, oamenii vor asculta de toate preceptele Decalogului.”⁸

Credința lui Isus

Rămășița este, de asemenea, caracterizată prin faptul că are credința lui Isus (Apocalipsa 14:12), adică, îmbrățișează învățăturile lui Isus bazându-se pe un angajament de credință față de El.

„Credința în capacitatea lui Hristos de a ne salva în mod amplu, complet și deplin este credința lui Isus.”⁹

Credința care lucrează

„Credința înseamnă încredere în Dumnezeu – a crede că El ne iubește și știe ce e cel mai bine pentru binele nostru. Astfel, în loc de calea noastră, ea ne conduce să alegem calea Sa.”¹⁰

„**Prin credință primim harul lui Dumnezeu;** însă credința nu este Mântuitorul nostru. Ea nu ne câștigă nimic. Ea este mâna prin care ne prindem de Hristos și ne însușim meritele Sale.”¹¹

„[Credința] este actul sufletului prin care întreaga persoană este predată pazei și controlului lui Isus Hristos.”¹²

„**Credința care îndreptățește** produce mai întâi adevărată căință, și apoi fapte bune, care sunt roadele acelei credințe.”¹³ „Credința autentică, salvatoare nu poate fi despărțită de pocăință și convertire și va manifesta roadele Duhului. Ea este o încredere continuă, conștientă în Isus.”¹⁴

„Credința și faptele merg mână în mână; ele acționează în mod armonios în lucrarea de biruință. **Faptele fără credință sunt moarte, și credința fără fapte este moartă.** Fap-

tele nu ne vor salva niciodată; meritul lui Hristos este cel care va avea valoare în locul nostru. Prin credință în El, Hristos va face acceptabile în fața lui Dumnezeu toate eforturile noastre imperfecte. **Credința, pe care ni se cere să o avem, nu este o credință, nu-fă-nimic; credința salvatoare este aceea care lucrează din dragoste și curăță sufletul.**”¹⁵

„Poporul rămășiței lui Dumnezeu trebuie să fie un popor convertit. Prezentarea acestui mesaj trebuie să aibă ca rezultat convertirea și sfințirea sufletelor. Trebuie să simțim puterea Duhului lui Dumnezeu în această mișcare. Aceasta este o solie minunată, deslușită; înseamnă totul pentru primitor, și trebuie să fie proclamată cu o voce tare. Trebuie să avem o credință adevărată, permanentă, că această solie va înainta și va crește în importanță până la încheierea timpului.

Există unii pretins-credincioși care acceptă anumite porțiuni din Mărturii ca fiind solia lui Dumnezeu, în timp ce resping acele părți care le condamnă plăcerile favorite. Astfel de persoane lucrează contra propriului lor bine și contra binelui bisericii...

Asupra celor ce cunosc adevărul zace o responsabilitate solemnă ca toate faptele lor să corespundă cu credința lor, și ca viețile lor să fie rafinate și sfințite, și ca ei să fie pregătiți pentru lucrarea care trebuie făcută în mod grabnic în aceste zile de încheiere a soliei... Există mulți între noi, care sunt deficienți în spiritualitate, și care, dacă nu sunt cu totul convertiți, vor fi pierduți cu siguranță. Îți poți permite acest risc?”¹⁶

Ei au o solie de avertizare

Dumnezeu învață, conduce și călăuzește rămășița Sa, pentru ca ei să poată să îi învețe, conduce și călăuzi pe alții. Rămășița îi va avertiza, de asemenea, pe cei care se închină fiarei și care se identifică cu chipul fiarei, spunându-le că vor înfrunta mânia lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:9-11). Este datoria rămășiței de a chema poporul lui Dumnezeu, care e încă în Babilon, să iasă și să fie o

parte a rămășiței, reafirmându-și dedicarea față de adevăr (Apocalipsa 18:4). Astfel, rămășița și cei care ies din Babilon vor constitui rămășița completă a lui Dumnezeu înaintea de revenirea Sa. Această rămășiță proclamă ceasul judecății, mântuirea prin Hristos, și vestește apropierea celei de-a doua veniri a Sa. Este o datorie solemnă.

Ei sunt biruitori

„Poporul lui Dumnezeu își în-tristează sufletele înaintea Sa, cerând puritatea inimii.”¹⁷

Prin puterea Sa, ei obțin „victorie asupra fiarei, asupra semnului ei, și asupra numărului numelui ei” (Apocalipsa 15:2).¹⁸

Ei „vor fi îndurat agonia timpului strămtorării lui Iacov; ei vor fi stat fără mijlocitor prin revărsarea finală a judecăților lui Dumnezeu.”¹⁹

Biruitorii vor fi stâlpi în templul lui Dumnezeu și vor avea numele lui Dumnezeu scris în frunte, numele noului Ierusalim și numele cel nou al lui Isus (Apocalipsa 3:12). Rămășița nu sunt doar iertați și acceptați, ci onorați. Pe capul lor se pune „o mitră curată”. Ei vor fi regi și preoți pentru Dumnezeu și ei Îl urmează pe Miel oriunde merge El (Apocalipsa 14:4, 5).

Acoperiți cu haina neprihănirii lui Hristos

„Haina fără pată a neprihănirii lui Hristos este așezată asupra copiilor încercați, ispitiți, totuși credincioși, ai lui Dumnezeu. Cei ce sunt rămășița disprețuită a lui Dumnezeu, sunt îmbrăcați în veșminte slăvite, pentru a nu mai fi mânjiți de stricăciunile lumii.”²⁰ „Palmierii semnifică faptul că au câștigat victoria, iar hainele albe semnifică faptul că au fost îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos.”²¹

„Hristos, doar Hristos și neprihănirea Sa, vor obține pentru noi un pașaport de intrare în cer.”²²

Cei puțini care sunt parte a rămășiței au o dorință după Dumnezeu, sinceră, serioasă, plină de iubire. Ei sunt cu inima neîmpărțită în îndeplinirea voii lui Dumnezeu.

Ei nu îndeplinesc doar o slujire de pe buze, ci oferă o slujire reală, din inimă. Ei umblă smeriți cu Dumnezeu în blândețe și umilință a spiritului, și Domnul îi recunoaște, și le dă harul Spiritului Său Sfânt, pentru ca ei să poată îndeplini lucrarea, pe care le-o dă Dumnezeu de îndeplinit, conform abilității lor (Mica 6:6-8). Ei sunt conlucrători cu Dumnezeu. Ei nu pretind vreo înțelepciune a lor, ci recunosc faptul că doar puterea divină îi poate face capabili (1 Corinteni 3:9).

Concluzie

Rămășița nu face doar o mărturisire de credință, ci ei într-adevăr țin poruncile lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:17; 14:12) din inimă, prin puterea și harul pe care li le pune Isus la dispoziție. Ei nu se alătură lumii. Ei se despart de tot ce este lumesc (Iacov 4:4), necăutând apreciere sau onoare lumească (Apocalipsa 13:15-17; capitoarele 14, 15).

Cei ce alcătuiesc rămășița sunt credincioși lui Dumnezeu și adevărului Său și, astfel bisericii. „Biserica este stâlpul și temelie adevărului” (1 Timotei 3:15). Ei duc lumii aver-tizarea finală și proclamă cu putere solia celui alt înțeles.

Aceștia sunt credincioșii care înving egoismul. Ca urmare a morții lui Hristos pe crucea Calvarului, ei nu mai trăiesc pentru ei, ci pentru Cel care a murit pentru ei (2 Corinteni 5:15). Rămășița face parte din cei 144.000, care au fost răscumparați de pe pământ. „În gura lor nu s-a găsit minciună, pentru că sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:5). „Aceștia sunt cei care au ieșit din necazul cel mare, ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului” (Apocalipsa 7:14).

Rămășița trece printr-un conflict teribil înaintea de a deveni biserică triumfătoare, după cum este descris în Apocalipsa 13, 14, 15 și 17:14. Ei înțeleg faptul că aparțin bisericii nu înseamnă că aparțin lui Hristos, însă a aparține lui Hristos înseamnă că trebuie să aparțină bisericii.

„Biserica rămășiței Îl va recunoaște pe Dumnezeu în Legea Sa

și va avea darul profetic. Ascultarea de legea lui Dumnezeu, și Spiritul Profetiei au distins întotdeauna adevărul popor al lui Dumnezeu.”²³

Dacă aveți aceste caracteristici în viața voastră, veți fi parte din rămășiță:

Mântuirea nu este garantată de apartenența la vreo biserică, oricare ar fi aceea. Suntem salvați ca persoane individuale, nu ca biserică. Este un mare privilegiu și o mare responsabilitate să fim parte din această biserică, întrucât avem o chemare sacră. Ca membrii ai bisericii rămășiței lui Dumnezeu, trebuie să ne rugăm cu o credință fermă pentru harul lui Dumnezeu, pentru o credință mai mare, o credință autentică, și pentru o viață consecventă.

Trimiteri:

¹ *Educația*, pg.268 engl. (cap.31, „Lucrarea vieții”). / ² *Istoria faptelor apostolilor*, pg.600 engl. (cap.58, „Biserica triumfătoare”) [Sublinierea adăugată]. / ³ *Hristos, Lumina lumii*, pg.466, 467 engl. (cap.51, „Lumina vieții”) [Sublinierea adăugată]. / ⁴ *Mărturii*, vol.2, pg.441 engl. (cap.59, „Un apel către biserică”). / ⁵ *Ibid.*, vol.5, pg.224, 225 engl. (cap.25, „Un apel”) / ⁶ *Profeți și regi*, pg.678 engl. (cap.57, „O lucrare de reformă”) / ⁷ *The Signs of the Times*, 28 februarie 1884. [Sublinierea adăugată]. / ⁸ *Credința prin care trăiesc*, pg.291 engl. (cap.10, subcap. „O biserică ce ține Sabatul”) / ⁹ *Solii alese*, vol.3, pg.172 engl. (cap.21, „Raportele Ellen G.White despre Conferința de la Minneapolis”) / ¹⁰ *Educația*, pg.253 engl. (cap.30, „Credința și rugăciunea”). / ¹¹ *Hristos, Lumina lumii*, pg.175 (engl.) (rom.cap.17, „Nicodim”). / ¹² *Minte, caracter și personalitate*, vol.2, pg.531 engl. (cap.58, „Credința”). / ¹³ *Solii alese*, vol.3, pg.195 engl. (cap.22, „Accentul pus pe tema mântuirii – 1890-1908”). / ¹⁴ *The Review and Herald*, 27 noiembrie 1883. / ¹⁵ *The Signs of the Times*, 16 iunie 1890 [Sublinierea adăugată]. / ¹⁶ *Dietă și hrană*, pg.36, 37 engl. (cap.1, „Motive pentru reformă”). / ¹⁷ *Mărturii*, vol.5, pg.475 engl. (cap.54, „Iosua și îngerul”). / ¹⁸ *Vezi Istoria faptelor apostolilor*, pg.590, 591 engl. (cap.57, „Apocalipsa”); *Marea Luptă*, pg.648, 649 engl. (cap.40, „Poporul lui Dumnezeu salvat”). / ¹⁹ *Ibid.*, pg.649 engl. (cap. „Poporul lui Dumnezeu salvat”). / ²⁰ *Mărturii*, vol.5, pg.475 engl. (cap.54, „Iosua și îngerul”). / ²¹ *Comentarii Biblice (Noul Testament)*, vol.7, pg.970 engl. (cap. referitor la Apocalipsa 7) (sublinierea adăugată). / ²² *Testimonies to Southern Africa*, pg.32. / ²³ *Loma Linda Messages*, pg.33.

Doctrina *rămășitei*

O compilație din Biblie
și Spiritul Profeției,
cu comentarii
de D. P. Silva

Ce este o doctrină? Cuvântul „doctrină” se referă la **instruire sau învățătură**. „Singurul cuvânt în Vechiul Testament pe care RV [Traducerea revizuită a Bibliei] precum și AV [Traducerea autorizată a Bibliei] îl redau ca „doctrină” este cuvântul ebraic *leqah*-’instruire’, literal: „ceea ce se primește” (Deuteronom 32:2; Iov 11:4; Proverbele 4:2; Isaia 24:24). În Noul Testament „doctrină” este folosit o dată pentru *logos* (Evrei 6:1 AV; însă compară cu RV), și în rest pentru *didache* și *didaskalia*, primul dintre acestea două desemnând în special acțiunea de a preda, învăța, iar cel de-al doilea lucrurile predate pentru a fi învățate.”¹

În Matei 7:28, 29 avem un bun exemplu pentru acest concept. Oamenii Îl ascultau pe Isus prezentându-le predica de pe munte. „După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de **învățătura** (engl. *doctrina*) Sa: căci El îi învăța ca unul care are putere, nu cum îi învățau cărturarii lor.” (sublinierea adăugată).

În Matei 16 găsim o altă ilustrare a semnificației doctrinei:

„Ucenicii trecuseră de cealaltă parte și uitaseră să ia pâini. Isus le-a zis atunci: „Luați seama și păziți-vă de aluatul fariseilor și al saducheilor.” Ucenicii se gândeau în ei și ziceau: „Ne zice așa pentru că n-am luat pâini.” Isus, care cunoștea lucrul acesta, le-a zis: „Puțin credincioșilor, pentru ce vă gândiți că nu ați luat pâini? Tot nu înțelegeți? Și nici nu vă mai aduceți aminte de cele cinci pâini pentru cei cinci mii de oameni și câte coșuri ați ridicat? Nici de cele șapte pâini pentru cei patru mii și câte coșnițe ați ridicat? Cum nu înțelegeți că nu v-am spus de pâini? Ci v-am spus să vă păziți de aluatul fariseilor și al saducheilor?” Atunci au înțeles că nu le zisese să se păzească de aluatul pâinii, ci de învățătura (engl. *doctrina*) fariseilor și saducheilor” (Matei 16:5-12, sublinierea adăugată).

Aici găsim două feluri de doctrină (sau învățături) menționate în Noul Testament:

1. Adevărata doctrină a lui Hristos
2. Doctrina contrafăcută (falsă) a fariseilor și saducheilor.

Cum putem discerne între doctrina autentică (adevărată) și doctrina falsă (contrafăcută)?

În timpul sărbătorii corturilor în Ierusalim, Isus a spus: „Învățătura (engl. *doctrina*) Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura (engl. *doctrina*) este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 7:16, 17).

Învățătura, pe care o dădea Isus, venea de la Tatăl, și El dădea instruiți elementare referitor la modul cum să recunoaștem o doctrină adevărată: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui [a Tatălui].” Aici avem un adevăr foarte important. Condiția cu care putem identifica adevărata doctrină se bazează pe dispoziția noastră – disponibilitatea noastră – de a face voia lui Dumnezeu.

Alegând și predicând doctrina sănătoasă

În 2 Timotei 3:16, 17, apostolul identifică izvorul adevăratei doctrine: Sfintele Scripturi. „Toată

Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos să învețe (engl. de folos pentru doctrină), să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” El îi îndeamnă pe credincioși „să vorbească... lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă” (Tit 2:1).

De cealaltă parte, Pavel avertizează poporul lui Dumnezeu în Efeseni, capitolul 4, despre pericolul de a fi purtat „de orice vânt de învățătură (engl. doctrină), prin viclenia oamenilor, și prin șiretenia lor, în mijloacele de amăgire.” În mod sigur, aceste feluri de doctrină (învățături) nu vin de la Tatăl, ci de la tatăl minciunilor (versetul 14).

„Întrebările care ne preocupă cel mai mult sunt: Cred eu cu o credință salvatoare în Fiul lui Dumnezeu? Este viața mea în armonie cu legea divină? ,Cel ce crede în Fiul are viață veșnică: cel ce nu crede în Fiul nu va vedea viața.’ ,Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui’ (Ioan 3:36, 1 Ioan 2:3).”²

De ce apostolul Ioan vede necesar să explice cum să știm dacă noi înșine și alții cu adevărat Îl cunoaștem pe Hristos? De ce ar trebui să facem efortul de a stabili dacă îl cunoaștem cu adevărat pe Hristos? Pentru că în ultimele zile vor veni timpuri primejdioase, în care preținși creștini au o formă de evlavie exterioară, însă în realitate tăgăduiesc puterea reală a lui Hristos de a-i face în stare să fie biruitori (2 Timotei 3:1-5).

Suntem avertizați împotriva celor ce sunt „apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satan se prefacă într-un înger de lumină” (2 Corinteni 11:13, 14).

În timpul sfârșitului, mulți „vor veni cu teste care nu sunt date în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi avem testul nostru în Biblie – poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus. ,Aici sunt cei care țin poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus’ (Apocalipsa 14:12). Acesta este adevărul test, însă multe alte teste se vor ivi în popor. Vor veni cu duiumul, pornind când de la unul, când de la altul. Va apărea în permanență câte un lucru

străin care să distragă atenția de la adevăratul test al lui Dumnezeu.

Aceste lucruri fac necesar ca predicatorul, care întâlnește aceste teste, să aibă o minte, care poate discerne, ca să nu dea crezare vreunei doctrine false. Se vor auzi voci care vor spune: Iată, Hristosul este aici, când nu este nici un Hristos acolo. Este ceva noțiune umană pe care ei doresc ca oamenii să o accepte și să o creadă.

Însă cel mai trist lucru este că principiile devin pervertite. Nu faptul că nu există cineva care să încerce să pună în practică principiul, ci că principiul a devenit atât de tencuit cu lucruri imature, încât va fi nevoie de cea mai profundă cercetare a Cuvântului lui Dumnezeu pentru a vedea, dacă totul este în conformitate cu principiile adevăratei evlavii și în armonie cu un „Așa zice Domnul.”³

„Mulțimea de tradiții predicate nu suportă comparație cu învățăturile Celui care a venit să arate calea spre cer. Hristos învăța cu autoritate. Predica de pe munte este o operă minunată, totuși atât de simplă încât chiar și un copil poate să o studieze fără să greșescă. Muntele Fericirilor este o emblemă a înălțimii deosebite pe care a stat Isus întotdeauna. El vorbea cu o autoritate care era în exclusivitate a Sa. Fiecare propoziție, pe care a rostit-o, venea de la Dumnezeu. El era Cuvântul și Înțelepciunea lui Dumnezeu, și El a prezentat întotdeauna adevărul cu autoritatea lui Dumnezeu. ,Cuvintele pe care vi le spun,’ a spus El, ,sunt Duh și viață’ (Ioan 6:63).

Ceea ce, în consiliul cerului, Tatăl și Fiul au văzut ca esențial pentru salvarea omului, a fost definit din veșnicie de adevăruri infinite, pe care ființele mărginite nu pot să nu le înțeleagă. Au fost făcute descoperiri pentru instruirea lor în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să poată onora viața sa și viețile semenilor săi, nu doar prin deținerea adevărului, ci prin comunicarea acestuia. ,Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos să învețe (engl. de folos pentru doctrină), să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire; pentru ca omul lui Dumnezeu să fie făcut desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună. Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții,

și pentru arătarea și Împărăția Sa; propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată blândetea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor.” (1 Timotei 3:16; 2 Timotei 4:3,4).

Isus nu a introdus în învățăturile Sale nimic din știința oamenilor. Învățătura Sa este plină de adevăr măreț, înnobilitor, salvator, cu care cele mai înalte ambiții și cele mai mândre invenții ale oamenilor nu suferă comparație; și totuși lucruri de importanță minoră captivează mințile oamenilor. Marele plan de mântuire a unei rase căzute a fost îndeplinit în viața trăită de Hristos în trup omenesc. Acest plan de restaurare a chipului moral al lui Dumnezeu în omenirea înjosită a pătruns în fiecare scop al vieții și caracterului lui Hristos. Maiestatea Sa nu putea să se amestece cu știința umană, care într-o zi se va deconecta de marea sursă de înțelepciune. Subiectul științei umane nu a ieșit niciodată de pe buzele Sale sfinte. Crezând în cuvintele lui Dumnezeu și împlinindu-le, El dezlega familia umană de la carul de luptă al lui Satan. El era conștient de ruina teribilă care amenința rasa umană, și El a venit să salveze suflete prin propria Sa neprihănire, aducând lumii asigurarea clară a speranței și a eliberării complete.”⁴

„Avem nevoie mai mult din lucrarea celui Infinit și mult mai puțină încredere în agenții umani. Trebuie să pregătim un popor să stea în ziua pregătirii lui Dumnezeu; trebuie să atragem atenția oamenilor la crucea Calvarului, să facem clar motivul pentru care Hristos a făcut marele Său sacrificiu. Trebuie să le arătăm oamenilor că este posibil să se întoarcă la credințioșia lor față de Dumnezeu și la ascultarea de poruncile Sale. Când păcătosul privește spre Hristos ca jertfa de ispășire pentru păcatele sale, omul să se dea deoparte. Să îi spună păcătosului că Hristos este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi’ (1 Ioan 2:2). Încurajați-l să caute înțelepciunea de la Dum-

nezeu; pentru că prin rugăciune serioasă el va învăța calea Domnului într-un mod mai desăvârșit, decât dacă ar fi instruit de vreun sfătuitor omenesc. El va vedea că încălcarea legii a fost cea, care a cauzat moartea Fiului infinitului Dumnezeu, și el va urî păcatele, care L-au rănit pe Isus. Când privește la Hristos ca la un Mare preot milos, îndurător, inima sa va fi păstrată în cântă.”⁵

Poruncile lui Dumnezeu

„Care sunt poruncile lui Dumnezeu? Ele sunt cele zece precepte sfinte, legea regală, legea sfântă a lui Dumnezeu, care este standardul caracterului, cu care fiecare suflet prezent la judecată trebuie să corespundă, chiar dacă s-ar putea să se prezinte de la amvoanele contemporane că Dumnezeu nu are nicio lege. Acum, cine crede aceasta?”⁶

„Când Templul lui Dumnezeu din cer este deschis, ce timp glorios va fi acela pentru toți cei care au fost credincioși și sinceri! În templu se va vedea chivotul legământului, în care au fost așezate cele două table de piatră, pe care este scrisă Legea lui Dumnezeu. Aceste table de piatră vor fi scoase din locul, în care au fost ascunse, și pe ele se vor vedea cele Zece Porunci gravate cu degetul lui Dumnezeu. Aceste table de piatră, care se află acum în chivotul legământului sunt o mărturie convingătoare despre adevăr și despre obligativitatea preceptelor Legii lui Dumnezeu.”⁷

„Datoria noastră, de a asculta de această lege [morală], trebuie să fie povara acestei ultime solii de milă către lume. Ea nu crează sfințenie, ci face cunoscut sfințenia. Ea este un cod de principii care exprimă milă, bunătate și iubire. Ea prezintă omenirii căzute caracterul lui Dumnezeu și enunță în mod clar întreaga datorie a omului.

Cele zece porunci, ‘Să...’ și ‘Să nu...’ sunt zece promisiuni, care ne sunt garantate dacă ascultăm de legea care guvernează universul. ‘Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele’ (Ioan 14:15). Aici e cuprinsă suma și esența Legii lui Dumnezeu. Condițiile pentru mântuirea fiecărui fiu și fiecărei fiice a lui Adam sunt subliniate aici.

Cele zece precepte sfinte rostite de Hristos pe muntele Sinai erau

descoperirea caracterului lui Dumnezeu, și făceau cunoscut lumii faptul că El are jurisdicție asupra întregii creații omenesti. Acea Lege a celor zece precepte ale celei mai mari iubiri care poate fi prezentată omului este vocea lui Dumnezeu din cer, vorbind sufletului prin promisiunea: ‘Faceți aceasta, și nu veți ajunge sub dominația și controlul lui Satan.’ Nu există nimic negativ în această Lege, deși ar putea părea așa. Este: Fă și trăiește!

În cele zece porunci Dumnezeu a pus temelia legilor Împărăției Sale. Orice încălcare a legilor naturii este o încălcare a Legii lui Dumnezeu.

Domnul a dat sfintele Sale porunci pentru a fi un zid de protecție în jurul ființelor Sale create, iar cei care se vor feri de mănjitura apetitului și pasiunii pot deveni părtași ai naturii divine. Percepțiile lor vor fi clare. Ei vor ști cum să păstreze fiecare facultate în sănătate, așa încât să poată fi prezentată Domnului pentru slujire. Domnul îi poate folosi: pentru că ei înțeleg cuvintele apostolului: ‘Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească’ (Romani 12:1).

Iubirea lui Isus în suflet va alunga orice ură, egoism și invidie; pentru că Legea Domnului este desăvârșită, convertind sufletul. În ascultarea de Legea lui Dumnezeu există sănătate. Afecțiunile celui ascultător sunt atrase către Dumnezeu. Privind spre Domnul Isus, noi putem să ne încurajăm și să ne slujim unul pe altul. Iubirea lui Hristos este revărsată în sufletele noastre și nu există nicio disensiune și ceartă între noi.”⁸

Credința lui Isus

„Credința lui Isus a fost trecută cu vederea și tratată într-un mod indiferent, nepăsător. Ea nu a ocupat acea poziție proeminentă, în care a fost descoperită lui Ioan. Credința în Hristos ca singura speranță a păcătoșului a fost în mare parte lăsată afară nu doar din discursurile prezentate, ci și din experiența religioasă a foarte multor persoane care pretind a crede solia îngerului al treilea...

Solia îngerului al treilea este proclamarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus Hristos. Poruncile

lui Dumnezeu au fost proclamate, însă credința lui Isus nu a fost proclamată între adventiștii de ziua a șaptea ca fiind de o importanță egală, legea și evanghelia mergând mână în mână. Nu pot găsi cuvintele să exprim acest subiect în plinătatea lui.

‘Credința lui Isus.’ Se vorbește despre ea, dar nu este înțeleasă. Ce constituie credința lui Isus, care aparține soliei îngerului al treilea? Isus devenind purtătorul nostru de păcate, pentru ca să poată deveni Mântuitorul nostru iertător de păcate. El a fost tratat cum merităm noi să fim tratați. El a venit în lumea noastră și a luat păcatele noastre, pentru ca noi să putem lua neprihănirea Sa. Și credința în abilitatea lui Hristos de a ne salva în mod amplu și pe deplin și complet este credința lui Isus.

Singura siguranță pentru Israelii era sângele de pe ușorii casei. Dumnezeu a spus: ‘Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi’ (Exodul 12:13). Orice alt dispozitiv pentru siguranță nu ar avea nicio valoare. Nimic în afară de sângele pe ușorii nu ar fi împiedicat drumul pentru ca îngerul morții să nu intre. Există mântuire pentru păcătos doar în sângele lui Isus Hristos, care ne curățește de toate păcatele. Omul, care are un intelect cultivat, poate avea rezerve mari de cunoștințe; el se poate angaja în speculații teologice, poate fi mare și onorat de oameni și poate fi considerat deținătorul cunoștinței, însă dacă nu are o cunoaștere salvatoare a lui Hristos răstignit pentru el, și dacă nu se prinde prin credință de neprihănirea lui Hristos, el este pierdut. Hristos a fost ‘străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste el; și prin rănilor Lui suntem tămăduiți’ (Isaia 53:5). ‘Salvat prin sângele lui Isus Hristos’ va fi singura noastră speranță pentru timp și cântecul nostru de-a lungul veșniciei.”⁹

Ca urmare, care trebuie să fie doctrinele bisericii lui Dumnezeu de astăzi? Dumnezeu nu a autorizat biserica Sa să își creeze propriile doctrine. Ea trebuie să predice doar doctrine care au o temelie sigură în Scripturi, în deplină armonie cu învățăturile lui Hristos.

Apocalipsa 12:17 și 14:12 ne oferă o prezentare clară a doctrinelor

esențiale care să caracterizeze ultima biserică. Ioan descrie poporul lui Dumnezeu ca fiind cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos”. „Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (sublinierea adăugată)

„Trecerea timpului din 1844 a fost o perioadă de mari evenimente, deschizând ochilor noștri uimiți curățirea sanctuarului, care are loc în cer, și care are o legătură bine stabilită cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ, [și de asemenea] soliile primului și celui de-al doilea și al treilea inger, care desfășurau steagul pe care era scris: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Unul dintre punctele de reper ale acestei solii a fost templul lui Dumnezeu, văzut în cer de poporul Său iubitor de adevăr și chivotul legământului, care conținea Legea lui Dumnezeu. Lumina despre Sabatul poruncii a patra strălucea în raze puternice în calea călcătorilor Legii lui Dumnezeu. Doctrina opusă nemuririi sufletului este o veche piatră de hotar. Îmi pot aminti lucrurile care pot fi enumerate printre pietrele de hotar vechi.”¹⁰

Aici găsim cele mai importante doctrine ale bisericii rămășiței:

- Curățirea sanctuarului
- Soliile celor trei ingeri
- Poruncile lui Dumnezeu
- Credința lui Isus.
- Lumina Sabatului poruncii a patra
- Condiția de muritori a celor răi.

Aceste crezuri distincte se bazează în mod clar pe doctrinele lui Dumnezeu și ale Cuvântului Său: natura păcătoasă a oamenilor, planul de mântuire, existența și lucrarea ingerilor, importanța și lucrarea bisericii, și alte învățături importante ale Bibliei.

Și, pe lângă porunca a patra, în Decalog se găsesc alte adevăruri, cum ar fi caracterul necombatant (poruncile a patra și a șasea), reforma sănătății (porunca a șasea), reforma în educație (porunca a cincea), și căsătoria creștină pe viață (după cum e menționată și în Geneza 1:27; Matei 19:3-6; Romani 7:1-3) (porunca a șaptea). Acestea și alte învățături sunt toate principii bazate pe Cele Zece Porunci, sfânta Lege a lui Dumnezeu.

Apostolul ne amintește: „Căci știm că legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb și pentru orice este împotriva învățării sănătoase – potrivit cu Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu, care mi-a fost încredințată mie” (1 Timotei 1:9-11).

În apelul său, final, Pavel scrie: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, mustă, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura (engl. *doctrina*). Căci va veni vremea când oamenii **nu vor putea să sufere învățătura** (engl. *doctrina*) sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățatori după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisirii închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și implinește-ți bine slujba” (2 Timotei 4:1-5, sublinierea adăugată).

Ca urmași ai lui Hristos – cei care trebuie să reflecte în mod desăvârșit chipul Său – ce trebuie să predicăm?

Înainte de înălțarea Sa la cer, Hristos ne-a dat în grijă însărcinarea evangheliei:

„Mergeți și învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt: și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit; și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii” (Matei 28:19, 20 engl.).

„În însărcinarea dată ucenicilor Săi, Hristos nu doar a prezentat lucrarea lor, dar le-a dat și mesajul lor. Învățați-i pe oameni, a spus El, să păzească tot ce v-am poruncit.” Ucenicii trebuiau să predice ceea ce predicase Hristos. Ceea ce spusese El, nu doar personal, ci prin toți profetii și învățătorii Vechiului Testament, este inclus aici. Învățătura

omenească este exclusă. Nu există niciun loc pentru tradiții omenești, pentru teoriile și concluziile oamenilor sau pentru o legislație a bisericii. Nicio lege emisă de vreă autoritate eclesastică nu este inclusă în această însărcinare. Niciunele dintre acestea nu trebuie să fie predicate de servii lui Hristos. „Legea și profetii”, împreună cu raportul cuvintelor și faptelor Sale, sunt comoara încredințată ucenicilor pentru a fi dată lumii. Numele lui Hristos este parola lor, cuvântul lor distinctiv, legătura unirii lor, autoritatea pentru cursul lor de comportare, și sursa succesului lor. Nimic nu are inscripția Sa nu trebuie să fie recunoscut în Împărăția Sa.

Evanghelia trebuie să fie prezentată nu ca o teorie lipsită de viață, ci ca o forță vie, care să schimbe viața. Dumnezeu dorește ca primitorii harului Său să fie martori despre puterea Sa. Cei al căror curs a fost cel mai ofensator împotriva Sa, sunt acceptați de El cu inimă largă: când se căiesc, El le oferă spiritul Său divin, îi pune în cele mai înalte poziții de încredere și îi trimite în tabăra celor necredincioși pentru a proclama mila Sa fără margini. El ar vrea ca toți slujitorii Săi să dea mărturie despre faptul că prin harul Său oamenii pot poseda asemănarea la caracter cu Hristos, și se pot bucura în asigurarea mării Sale iubiri. El ar vrea ca noi toți să dăm mărturie despre faptul că El nu poate fi satisfăcut până când rasa umană este recuperată și reinstaurată în privilegiile ei înalte ca fiii și fiice ale Sale.”¹¹

Trimiteri:

- ¹ James Hastings, *Dictionary of the Bible*, pg.193. / ² Hristos, *Lumina lumii*, pg.396 engl. (cap.42, „Tradiția”). / ³ *The General Conference Bulletin*, 16 aprilie 1901. / ⁴ *Special Testimonies on Education*, pg.6-8. / ⁵ *Mărturii Speciale*, Seria A, nr.3, pg.53. / ⁶ *Sermons and Talks*, vol.1, pg.266. / ⁷ *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, vol.7, pg.972 engl. (cap. Referitor la Apocalipsa cap.11). / ⁸ *Comentarii Biblice ale Vechiului Testament*, vol.1, pg.1104, 1105 engl. (cap. referitor la Exodul 20) / ⁹ *Solii alese*, vol.3, pg.168-173 engl. (cap.21, Rapoartele Ellen G.White despre Conferința din Minneapolis). / ¹⁰ *Counsels to Writers and Editors*, pg.30, 31 (sublinierea adăugată). / ¹¹ Hristos, *Lumina lumii*, pg.826 engl. (cap.86, „Mergeți și învățați toate neamurile”).

Iubiți-vă vrăjmașii

de P. D. Lausevic

Pacifismul crește în popularitate. În 15 februarie 2003, cel mai mare marș anti-război a avut loc în 600 orașe de pe tot mapamondul, la acesta participând 5.000.000 de persoane. Având în minte diferite agende politice sau sociale, multe grupuri de pe întregul glob au cerut non-violență și pacifism ca soluții contra tuturor relelor din societate. În Statele Unite aceasta a devenit ceva obișnuit după protestele împotriva războiului din Vietnam din anii 1960. Cu câteva decenii înainte, Mahatma Gandhi prezentase lumii faptul că grupuri pot să răstoarne cu succes puteri mari prin mijloace pașnice.

Totuși, cu mult înainte ca mișcările antirăzboi sau pacifiste să devină populare sau înainte ca acestea să fie văzute ca un mijloc de a obține schimbări revoluționare în societate, Omul din Galileea a introdus un principiu radical – nu doar pentru câștiguri politice sau pentru a elibera o societate sau alta – ci ca un principiu fundamental implantat în adâncul ființei omenești. Isus a spus: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei care se folosesc de voi în mod disprețuitor și vă prigonesc” (Matei 5:44 engl.KJV).

Imperialismul roman antic era cunoscut pentru atrocități atât de îngrozitoare, încât profeția putea doar să descrie ceea ce pătrăa fără ca fiind „nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți

mari de fier, mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne” (Daniel 7:7). În mijlocul celui mai îngrozitor sistem de guvernare, pe care îl putea plănuși Satan pentru a îndepărta toate libertățile sale personale în orice formă posibilă, apostolul Pavel putea să spună: „Dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea” (Romani 12:20). Ce poziție radicală din partea lui ca cetățean al unui regim asupritor, care a provocat constant revolte și i-a făcut pe fugari să caute un loc unde nu puteau ajunge acele mâini despotice. Chiar apostolul, care a scris aceste cuvinte, a întâlnit toporul călăilor romani pentru că a îndrăznit să își ducă viața contrar principiilor imperialismului. Cum este posibil ca popoarele să supraviețuiască în această lume rea cu o astfel de învățătură radicală?

Principii mesianice

În timp ce națiunea iudaică aștepta un Mesia temporal care să distrugă puterea despotilor romani, Isus a venit într-un mod atât de neașteptat, încât poporul iudeu nu putea să tolereze un „astfel” de Mesia. Puteți să vă imaginați mesajul la care ne-am referit anterior, pe care El l-a prezentat în Predica de pe Munte? „Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău”. Dar eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor

ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5:43, 44). Care era motivul pentru o solie atât de radicală? „Ca să fiți fii ai Tatălui vostru, care este în ceruri; căci El face să răsără soarele Lui peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?” (Versetele 45, 46). Acest mesaj este atât de nenatural, încât cineva ar crede că o astfel de caracteristică este mai mult dumnezeiască decât omenească. Acesta este motivul, pentru care Isus încheie capitolul comparând omenescul cu dumnezeiescul: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Versetul 48).

„Manifestarea urii nu frânge niciodată răutatea vrăjmașilor noștri. Înșă iubirea și amabilitatea dau naștere în schimb la iubire și amabilitate. Deși Dumnezeu răsplătește cu credincioșie virtutea și pedepsește vina, totuși El nu reține binecuvântările Sale de la cei răi, deși ei dezonorează zilnic numele Său. El permite ca razele de soare și ploaia să cadă peste cei dreپți și peste cei nedreپți, aducând în mod similar prosperitate lumească amândurora. Dacă un Dumnezeu sfânt exercită o astfel de îndelungă răbdare și generozitate față de cei răzvrațiți și idolatri, cât de necesar este ca omul greșit să manifeste un spirit similar față de semenii săi. În loc de a blestema pe cei care îi provocă vătămări, este datoria sa să încerce să îi întoarcă

de la căile lor rele printr-o amabilitate asemănătoare cu cea cu care i-a tratat Hristos pe cei, care Îl persecutau... Copiii lui Dumnezeu ar trebui să reprezinte spiritul care domnește în ceruri. Principiile lor de acțiune nu ar trebui să aibă același caracter ca spiritul îngust, egoist al lumii. Doar desăvârșirea poate corespunde standardului cerului.¹¹ În loc de a vorbi despre bravurile războiului, Domnul declară: „Bindecuvântați cei împăciuitori: pentru că ei vor fi chemați copii ai lui Dumnezeu” (Matei 5:9 engl.KJV). În loc de a lupta pentru propriile drepturi, El a spus: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26:52). Aceasta era în contextul în care Petru a tăiat urechea servului marelui preot pentru a-L apăra pe iubitul Său Învățător. În loc de a-l felicita pe Petru pentru curajul său, Isus S-a apropiat de vrăjmaș, „S-a atins de urechea omului aceluia, și l-a vindecat” (Luca 22:51). Ce fel de Mesia îi vindecă pe cei, pe care tu îi rănești și îi restituie asupritorului victoria?

De ce a acționat acest Mesia din altă lume în acest mod? El explică aceasta: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta: dacă împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat, ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor: dar acum, Împărăția Mea nu este de aici” (Ioan 18:36). Modul în care gândește El, este diferit de modul, în care am gândi noi în mod normal. De ce? „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55:8, 9).

Această nouă împărăție nu este întemeiată pe supremația unei națiuni asupra celeilalte, sau a unei clase asupra celeilalte sau chiar a stăpânului asupra sclavului. Aceste principii unice de guvernare au fost arătate în viața acestui învățător Galileean umil: „Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca

răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:25-28). Poți să îți imaginezi un guvern pentru slujirea cetățenilor săi mai degrabă decât ca cetățenii să slujească guvernului? Poți să îți imaginezi o religie în care conducătorii sunt cu adevărat slujitori ai membrilor bisericii, lor mai degrabă decât ca membrii să slujească pastorilor lor? Aceasta este în fapt esența adevăratului creștinism.

Dacă s-ar urma asemenea principii, fiecare cetățean ar respecta drepturile tuturor celorlalți, pentru că marele principiu al iubirii ar fi temelia întregii societăți. Tocmai această caracteristică l-ar identifica pe un om drept creștin, spre deosebire de dizertațiile doctrinare îndepărtate care par să nu aibă niciun efect în viața personală. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 15:35). Este acesta principiuul călăuzitor în viețile noastre? Suntem noi creștini?

Temelia Vechiului Testament

Ideea acțiunilor nonviolente contra asupririi din partea unor persoane individuale sau a guvernelor nu este doar ceva ce a fost introdus de Isus în Noul Testament. Un principiu este ceva care trece toate barierele timpului și ale culturii. Mesia căruia ne închinăm noi, „Isus Hristos,” este „același ieri, azi și în veci” (Evrei 13:8). Faptul că omenirii nu i s-a permis să se distrugă singură sau că nu a fost distrusă de un Dumnezeu iubitor se datorează tocmai acestei naturi neschimbătoare. „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Israel, n-ați fost nimiciți” (Maleahi 3:6). Această caracteristică este arătată în faptul că, pe când eram noi încă vrăjmași, El a trasat o cale pentru a salva omenirea. „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Romani 5:10). Această iubire veșnică de fapt se creează din nou în noi, dacă suntem dispuși să o acceptăm. „Noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19). Îți poți imagina o victorie prin moarte? O victorie făcându-i bine vrăjmașului? Aceasta este exact ceea ce a venit

Hristos să ne arate prin moartea Sa.

Când Moise și-a început misiunea de eliberare, El nu a înțeles acest principiu de guvernare, fapt care l-a făcut să fugă de acasă și de familie. Însă în școala lui Hristos, el a învățat blândețea – să își controleze pasiunile și să exercite o grijă părintească față de toți cei care aveau nevoie de ajutorul său. Supunându-se călăuzirii lui Dumnezeu în viața Sa, Moise a învățat acest fel de încredere și credință în Domnul, care l-a făcut omul lui Dumnezeu chiar și în cele mai solicitante circumstanțe. Îți poți imagina poporul Israel stând înaintea Mării Roșii baricadat de un lanț muntos abrupt pe de o parte și de o armată egipteană care îi urmărea, pe de altă parte? Evaluarea doar dintr-o perspectivă umană a cumplitei situații l-ar conduce pe Moise să realizeze că nicio faptă de geniu nu ar putea proiecta o cale de scăpare. Nicio experiență de general al celei mai puternice armate din lume nu era suficientă pentru a pregăti o națiune de sclavi să se apere într-un timp atât de scurt de o armată bine instruită, bine disciplinată, foarte înarmată, a Egiptului. Singurul lucru posibil din punct de vedere omenesc pentru a salva viețile lor era de a negocia un fel de tratat de pace care, cel mai probabil, ar fi întors majoritatea în sclavie. Un astfel de tratat probabil că i-ar fi promovat pe conducători ca supraveghetori peste sarcinile propriului popor, cu privilegii limitate, deasupra omului de rând sau, poate, ar fi însemnat chiar moartea conducătorilor.

Moise a învățat că dacă se încearcă o misiune care este posibilă omului, atunci nu este nevoie de Dumnezeu, nu e nevoie de ajutor divin. „Moise a spus poporului: Nu vă temeți de nimic, stați pe loc, și veți vedea izbăvirea, pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii aceștia, pe care îi vedeți astăzi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi, stați liniștiți” (Exodul 14:13, 14). Nu a existat nicio pregătire de război. A fost doar o încercare de a pregăti un popor pentru a se încrede doar în Dumnezeu, fără întrebuițarea armelor omenești – și fără vreoa metodă umană de administrare a crizei. Întreaga armată egipteană a fost distrusă fără vreun singur act războinic din partea poporului evreu. Cum?

Armament unic: viespi și armonie

Dumnezeu a promis națiunii iudaice: „Voi pune groaza Mea înaintea ta, voi pune pe fugă pe toate popoarele la care vei ajunge, și voi face ca toți vrăjmașii tăi să dea dosul înaintea ta. Voi trimite **viespile bondărești** înaintea ta, și vor izgoni dinaintea ta pe heviți, cananiți și heteiți” (Exodul 23:27, 28 sublinierea adăugată). Îți poți imagina o armată puternică mărșăluind împotriva unei națiuni neînarmate, care nu au nici măcar vreo armură pentru o astfel de confruntare? Pe când ei sunt gata să pună mâna pe sabie și scut pentru a se confrunta cu carne și oase, un mic viespe, cu un ac cumplit, reușește cumva să ajungă sub casca celui mai puternic dintre uriași și îl injectează cu săgeata naturală a Domnului. Cât de mulți soldați ar rămâne pe câmpul de luptă după ce au fost atacați de viespi?

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a dat porunci specifice națiunii Sale de credincioși referitor la pregătirea pentru război. „Când vei merge la război împotriva vrăjmașilor tăi, și vei vedea cai și cară, și un popor mai mare la număr decât tine, să nu te temi de ei, căci Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, este cu tine. La apropierea luptei, preotul să vină și să vorbească poporului. Să le spună: „Ascultă, Israele! Voi sunteți astăzi aproape de luptă împotriva vrăjmașilor voștri. Să nu vi se tulbure inima, fiți fără teamă, nu vă spăimântați, nu vă îngroziți dinaintea lor. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, merge cu voi, ca să bată pe vrăjmașii voștri, ca să vă mântuiască” (Deuteronom 20:1-4).

Aceasta s-a văzut în mod exact în experiența lui Iosafat, când corul conducea în primele rânduri pentru a înfrunta vrăjmașii. „Apoi în învoire cu poporul a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte, și mergând înaintea oștirii, laudau pe Domnul și ziceau: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac”. (2 Cronici 20:21). Și ce s-a întâmplat când ei au început să cânte în loc să arunce săgeți și sulți? „În clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care

veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuiți” (Versetul 22). Ei nu au mișcat niciun deget în acte războinice.

Atunci, de ce au luptat evreii cu arme fizice? Din cauza necredinței. (Evrei 3:19) „Nu era scopul [lui Dumnezeu] ca [Israelii] să câștige țara prin război, ci prin ascultare strictă de poruncile Sale.”³ Pentru că protecția lor ca națiune depindea de încrederea lor în Dumnezeu și nu în care sau armament omenesc, lor li s-a poruncit să nu aibă astfel de armament în dotare. (Deuteronom 17:16). Pentru că se încredeau în puterea Creatorului universului, ei nici măcar nu trebuiau să trăiască cu teama de cruzii lor vecini. „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4:18).

Vă puteți imagina o astfel de națiune pe pământ astăzi? Când toate națiunile își cheltuiesc o parte însemnată a bugetului pentru înarmare, puteți să nu vă imaginați un buget pentru apărare? Cât de mult bine se poate face unei astfel de națiuni, care se încrede complet în puterea celui Atotputernic, Cel ce e apărarea lor!

Principiul iubirii

Acest principiu al iubirii față de Creatorul nostru și de semenul nostru se manifestă printr-un respect față de toate poruncile lui Dumnezeu – și trebuie să mergem mai jos decât doar gesturile exterioare superficiale. „Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând la el” (1 Ioan 3:15). Nu putem spune că suntem creștini dacă am nutrit ură față de cineva care diferă de noi în crez, religie, opinii, naționalitate, trib sau cultură. „Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu” și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?” (1 Ioan 4:20).

„Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea, deci, este împlinirea Legii” (Romani 13:10). Deci ce se întâmplă când avem vrăjmași? „Dar Eu vă spun vouă, care Mă ascultați: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blasfemă, rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi. Dacă te bate cineva peste

o falcă, întoarce-i și pe cealaltă. Dacă îți ia cineva haina cu sila, nu-l opri să-ți ia și cămașa. Oricui îți cere, dă-i; și celui ce-ți ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi. Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Luca 6:27-31). Și care este rezultatul final al unei astfel de atitudini? „Voi, însă, iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți binele și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți ceva în schimb. Și răsplata voastră va fi mare și veți fi fiii Celui Preaînalt; căci El este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi” (Versetul 35).

Această iubire este contagioasă, este reciprocă. Atunci când este primită de o persoană, ea este imediat reciprocă și din partea altora. „Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții” (1 Ioan 4:11). **După aceasta se recunosc adevărații copii ai lui Dumnezeu.** Isus explică: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34, 35).

Se manifestă această dragoste printr-o neglijare a muștrării? Nu. „Și ați uitat sfatul, pe care vi-l dau ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul pedepsește, pe cine-l iubește, și bate cu nuiaua pe orice fiu. pe care-l primește.” (Evrei 12:5, 6).

„În timp ce ni se cere să fim asemenea lui Hristos cu cei care sunt vrăjmașii noștri, nu trebuie, de dragul păcii, să acoperim greșelile celor pe care îi vedem în eroare. Isus, Salvatorul lumii, nu și-a cumpărat niciodată pacea ascunzând nelegiuirea, sau prin ceva ce semăna a compromis. Deși inima Sa era plină de iubire pentru întreaga rasă umană, așa încât dădea pe afară, El nu era niciodată indulgent față de păcatele lor. El era prea prieten cu ei pentru a tăcea, în timp ce ei urmau un curs, care le-ar fi adus ruina sufletelor – suflete, pe care El le răscumpărase cu sângele Său.”⁴ „Dacă am vrea să reprezentăm caracterul lui Hristos prin ascultarea cerinței [de a ne iubi unii pe alții], ar fi o mare schimbare în făcătorii de rele. Multe suflete ar fi convinse de păcătoșenia lor și ar fi convertite prin impresiile făcute asupra lor prin refuzul nostru

de a fi iritați de acțiunile rele, ale celor controlați de agenții satanici...

Să reprezentăm zilnic marea dragoste a lui Hristos, iubindu-ne vrăjmașii tot așa cum îi iubește Hristos. Dacă am reprezenta astfel harul lui Hristos, sentimentele puternice de ură ar fi zdrobite și în multe inimi ar fi adusă iubirea adevărată. Ar urma mult mai multe convertiri decât se văd acum. Adevărat, ne va costa ceva să facem aceasta.”⁵

Concluzie

Ca pastor metodist în Noua Zeelandă, Alex Norman MacDonald a cumpărat de la un colportor, care mergea din ușă în ușă, cartea „Gânduri despre Daniel și Apocalipsa” de Uriah Smith. După ce a citit cartea, el a fost convins despre Sabat și despre multe profeții. Însă referitor la un lucru nu era dispus să lase jos garda. El tocmai părăsise Biserica Anglicană, pentru că aceștia cereau tuturor adeptilor lor să sprijine guvernul în acte de război. Având obiecții pe motive de conștiință, el nu putea să facă un astfel de jurământ, și acesta a fost motivul pentru care s-a alăturat metodiștilor. Acum urma să descopere că cei ce erau în Noua Zeelandă Adventiști de Ziua a Șaptea, erau de asemenea de acord cu noile sale crezuri fundamentale.

La scurt timp după aceea, Alex a mers să studieze la Colegiul Adventist din Avondale, New South Wales, în Australia. În timp ce Alex era la Avondale, a izbucnit cel de-al doilea Război Mondial. În timpul războiului, adventismul din Australia s-a confruntat cu o mare dilemă, întrucât începea să-și schimbe poziția de necombatant pe motive de conștiință, pe care o avusese întotdeauna, cu o participare activă, de acum, în serviciul militar. Conducerea școlii a anunțat că ei urmau să fie participanți activi la război. Alegerea lor a afectat profund întreaga carieră a lui Alex, precum și afilierea sa la această denominațiune.

Tânărul Alex era foarte nelămurit referitor la ce să facă. Conducătorii îl convingeau că el trebuie să urmeze sfatul conducerii bisericii din respect pentru autoritatea religioasă. Cu reținere, el a acceptat sfatul lor și s-a înrolat în serviciul militar. Cu toate acestea, nu a putut să se convingă să

semneze hârtiile de înscriere. Câteva zile mai târziu, președintele colegiului a venit la el, arătându-i că nu semnase documentul. Când Alex și-a explicat poziția și a spus că nu urma să semneze, președintele a semnat dintr-o dată în locul lui și l-a grăbit să iasă afară.

În timp ce Alex aștepta cu groază somația de a se alătura în efortul războiului, a găsit în librăria colegiului cartea *Adventiștii de Ziua a Șaptea în timp de război*, scrisă de F.M. Wilcox. Aceasta prezenta istoricul poziției adventiștilor față de serviciul militar, de la începutul istoriei bisericii, prin timpul Războiului Civil American, continuând până la schimbările făcute în timpul primului război mondial. Alex a realizat atunci că poziția sa inițială era nu doar singura poziție corectă din punct de vedere biblic, ci și poziția istorică a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. El a hotărât în inima sa că, dacă va fi chemat să satisfacă serviciul militar, va fi credincios Cuvântului lui Dumnezeu.

În cele din urmă, guvernul i-a trimis într-adevăr lui Alex ordin de mobilizare și l-au chemat în serviciul național pentru Dumnezeu și țară. Când a refuzat, a fost dus înaintea Înaltei curți a Australiei. După un lung interogatoriu, judecătorul a început să îi pună unele întrebări directe:

„Tinere, ce ai face dacă trei soldați japonezi ar fi pe punctul să o atace pe mama ta?”

Alex a răspuns: „Aș spune celor cinci polițiști să îi prindă”.

Judecătorul a întrebat: „Care cinci polițiști?”

El a răspuns: „Care trei soldați japonezi?”

În cele din urmă, judecătorul l-a întrebat: „Ce ai face dacă ai vedea un soldat japonez în fața ta?”

„Depinde,” a răspuns tânărul. „Dacă i-ar fi foame, i-aș da să mănânce. Dacă i-ar fi sete, i-aș da ceva de băut.”

În cele din urmă, judecătorul l-a întrebat pe Generalul armatei: „Vă doriți acest om în batalionul dumneavoastră?”

Generalul l-a reasigurat pe judecător cu un „NU!” hotărât.

Ca urmare, judecătorul a încheiat interogatoriul și l-a lăsat pe Alex MacDonald în pace pentru tot restul războiului.

La scurt timp după aceea, acest tânăr a devenit mai familiar cu un grup de care se temea la început – și căruia a învățat apoi să își dedice întreaga viață – Mișcării de Reformă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

Cum e cu noi astăzi?

Ce principii te conduc în viață? Noi nu facem parte din protestele naționale pentru dreptate nici nu participăm în marșuri anti-război, care influențează consiliile legislative și direcția națiunilor. Mai degrabă, lucrarea noastră este de a coopera cu Duhul Sfânt atunci când el plantează principiile iubirii divine în inimile oamenilor. „Guvernarea sub care a trăit Isus era coruptă și asupritoare; în orice parte se auzeau abuzuri strigătoare la cer – stoarceri, intoleranță și cruzime. Totuși, Mântuitorul nu a încercat să îndeplinească reforme civile. El nu a atacat abuzurile naționale, nici nu i-a condamnat pe vrăjmașii naționali. El nu a interferat cu autoritatea sau administrația celor care aveau puterea. El, care a fost exemplul nostru s-a ținut departe de guvernările pământești. Nu pentru că era indiferent față de vaiurile omenirii, ci pentru că remediul nu consta doar în măsuri omenești sau exterioare. Pentru a fi eficient, tratamentul trebuia să ajungă individual la oameni și trebuia să regenereze inima.”⁶ Înainte de a fi eficient în a ajunge la inima celor neevlavioși, inimile noastre trebuie să fie regenerate de puterea Duhului Sfânt așa încât să putem manifesta cu adevărat acea iubire dumnezeiască pentru cei greu de iubit, bunătatea iubirii divine pentru vrăjmașii noștri, și puterea unui Salvator divino-omnesc pentru a muri pentru vrăjmașii noștri. „Nu există dragoste mai mare, decât să îți dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13). I-ai dat tu lui Isus viața ta așa încât să poți fi cu adevărat un reformator și să grăbești venirea Salvatorului nostru?

Trimiteri:

¹ *The Spirit of Prophecy*, vol.2, pg.224, 225.

² *Patriarhi și profeti*, pg.247 engl. (cap.22,

„Moise”). / ³ *Ibid.*, pg.392 engl. (cap.34, „Cele

doisprezece iscoade”). / ⁴ *The Upward Look*,

pg.220. / ⁵ *Slujirea medicală*, pg. 254 engl.

(secțiunea a 13-a, subcap. „Iubiți pe vrăjmașii voștri”). / ⁶ *Hristos, Lumina lumii*, pg.509 engl.

(cap.55, „Nu cu arătarea în afară”).

Triumful rămășiței

*O compilație din Biblie
și Spiritul Profeției,
cu comentarii de R. P. Borges*

În lungii ani ai călătoriei și ai conflictului cu forțele răului, rămășița a fost susținută de Dumnezeu și împuternicită de marile promisiuni ale Cuvântului Său. În cele mai întunecate momente ale experienței lor, în timpuri de greutate și adesea sub persecuții, Domnul a ajutat și susținut pe copiii Săi. Providențe miraculoase au dat mărturie despre puterea lui Dumnezeu de a susține, salva, și elibera pe cei credincioși. Cu aceste eliberări minunate în urma lor, poporul rămășiței a privit spre viitor, și prin credință au așteptat acel mare eveniment care va marca sfârșitul călătoriei bisericii luptătoare, și începutul unei experiențe triumfătoare: „o biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură, sau altceva de felul acesta; ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:27).

Evenimentele finale în experiența rămășiței

Istoria celor șapte perioade ale bisericii, de la Efes la Laodicea, descoperă un mare adevăr: Chiar în contextul descrierii răcelii și apostaziei care s-au ivit în anumi-

te timpuri, biserica recunoscută de Dumnezeu a fost rămășița compusă din suflete credincioase. „De la început, suflete credincioase au compus biserica de pe pământ. În fiecare generație, Dumnezeu a avut străjerii Săi, care au dat o mărturie credincioasă generației în care au trăit. Aceste santinele au dat mesajul de avertizare; și când au fost chemați să își depună armura, alții au preluat lucrarea. Dumnezeu i-a adus pe acești martori într-o relație de legământ cu Sine, unind biserica de pe pământ cu biserica din cer. El a trimis pe îngerii Săi să slujească bisericii Sale, și porțile iadului nu au putut să biruiască împotriva poporului Său.” De aceea, de-a lungul istoriei bisericii creștine, rămășița credincioasă sunt oameni pe care Dumnezeu i-a recunoscut drept ai Săi și de care are o grijă specială.

Este interesant de observat evenimentele finale care marchează triumful poporului rămășiței. Aceste evenimente indică spre lucrarea minunată a lui Dumnezeu în experiența poporului Său. Ele pot fi evidențiate în următoarea ordine:

1. Ploaia târzie și începutul timpului de probă

„Am văzut... că mulți nu realizează ce trebuie să fie pentru a trăi în fața lui Dumnezeu fără un mare preot în sanctuar în timpul de strâmtorare. Cei care primesc sigiliul lui Dumnezeu și sunt protejați în timpul de strâmtorare trebuie să reflecte cu totul chipul lui Isus.

Am văzut că mulți neglijează pregătirea atât de necesară și că așteptau ca timpul de „înviorare” și „ploaia târzie” să-i facă în stare să stea în ziua Domnului și să trăiască în fața Sa. O, cât de mulți am văzut fără un refugiu în timpul de strâmtorare! Ei neglijară pregătirea necesară; de aceea nu puteau primi învierea pe care toți trebuie să o aibă pentru a-i face capabili să stea în fața unui Dumnezeu sfânt. Cei care refuză să fie ciopliți de profeți și care nu își purifică sufletele prin ascultare de tot adevărul, și care sunt dispuși să creadă că starea lor este cu mult mai bună decât este în realitate, vor ajunge la timpul căderii plăgilor și vor vedea atunci că au avut nevoie să fie ciopliți și tăiați pentru clădire. Însă nu va mai fi timp să facă atunci

aceasta, și niciun Mijlocitor nu va mai pleda cauza lor înaintea Tatălui. Înainte de acest timp s-a făcut acea declarație îngrozitor de solemnă: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22:11). Am văzut că nimeni nu poate să aibă parte de „înviorare” dacă nu obține victoria asupra oricărui lucru care îi asaltează, asupra mândriei, egoismului, dragostei de lume, și asupra oricărui cuvânt și a oricărei acțiuni greșite. Ar trebui, de aceea, să ne apropiem mai mult și mai mult de Domnul, și să căutăm în mod serios pregătirea necesară pentru a ne face în stare să stăm în bătălia zilei Domnului. Să își amintească toți că Dumnezeu este sfânt și că nimeni în afară de ființele sfinte nu pot locui vreodată în prezența Sa.”²

„O legătură cu agentul divin în fiecare moment este esențială pentru progresul nostru. Poate că am avut o măsură de Duh Sfânt, însă prin rugăciune și credință trebuie să încercăm să obținem mereu mai mult din Duhul. Nu se poate să ne încetăm eforturile niciodată. Dacă nu progresăm, dacă nu ne punem într-o atitudine încât să primim atât ploaia timpurie cât și ploaia târzie, ne vom pierde sufletele, și responsabilitatea va fi a noastră.

„Cereți de la Domnul ploaie în vremea ploii târzii” (Zaharia 10:1 engl. KJV). Nu vă odihniți liniștiți că la timpul potrivit, ploaia va cădea. Cereți-o. Creșterea și desăvârșirea seminței nu depind de semănător. Doar Dumnezeu poate face recolta să se maturizeze. Dar e nevoie de cooperarea omului. Lucrarea lui Dumnezeu pentru noi cere acțiunea minții noastre, exercitarea credinței noastre. Noi trebuie să căutăm favoarea Sa cu întreaga inimă dacă vrem ca ploaia harului să vină asupra noastră. Ar trebui să folosim fiecare ocazie de a ne pune pe canalul binecuvântării. Hristos a spus: „Unde sunt doi sau trei adunați în Nume-

le Meu, voi fi și eu în mijlocul lor” (Matei 18:20). Adunările bisericii, cum ar fi adunări de tabără, adunările familiei bisericii, și toate ocaziile în care este o lucrare personală pentru suflete, sunt ocaziile alese de Dumnezeu pentru a da ploaia timpurie și ploaia târzie.

Însă nimeni să nu creadă că doar participând la aceste întâlniri, datoria lor este împlinită. Doar participarea în sine la toate adunările care se țin nu va aduce, prin ea însăși, nicio binecuvântare sufletului. Nu este o lege neschimbătoare că toți cei care participă la adunările generale sau întâlnirile locale vor primi daruri bogate din cer. Circumstanțele pot părea favorabile pentru o revărsare bogată a ploilor de har. Însă Dumnezeu însuși trebuie să poruncească ploii să cadă. De aceea nu ar trebui să fim nepăsători în cereri. Nu trebuie să ne încredem lucrării obișnuite a Providenței. Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne deschidă fântâna apei vieții. Și noi înșine trebuie să primim din apa vie. Cu inimi pline de căință să ne rugăm în modul cel mai serios ca ploaia de har să cadă asupra noastră. La fiecare întâlnire la care participăm, rugăciunile noastre ar trebui să ceară ca la acel timp chiar, Dumnezeu să împartă căldură și umiditate sufletelor noastre. Când Îl căutăm pe Dumnezeu pentru Duhul Sfânt, el va lucra în noi blândețe, umilință a minții, o dependență conștientă de Dumnezeu pentru ploaia târzie desăvârșitoare. Dacă ne rugăm pentru binecuvântare cu credință, o vom primi așa cum a promis Dumnezeu.”³

Solul Domnului descrie scena minunată a ploii târzii atunci când este primită în plinătatea ei. „Mulți Îl laudau pe Dumnezeu. Cei bolnavi erau vindecați, și se îndeplineau și alte minuni. Se vedea un spirit de mijlocire ca în marea zi a Cincizecimii. Sute și mii erau văzuți vizitând familii și deschizând înaintea lor Cuvântul lui Dumnezeu. Inimile erau convinse de puterea Duhului Sfânt și se manifesta un spirit de

adevărată convertire. În fiecare parte se deschideau uși pentru proclamarea adevărului. Lumea părea să fie luminată cu influența cerească.”⁴

Aceasta va caracteriza începutul schimbării pe care rămășița o va experimenta de la faza de biserică luptătoare la biserică triumfătoare. Biserica se va ivi „ca zorile,” „frumoasă ca luna” și „cumplită ca niște oști sub steagurile lor” (Cântarea Cântărilor 6:10). Astfel, membrii bisericii care au fost credincioși și ascultători vor deveni biserică triumfătoare.

„Servi ai lui Dumnezeu, înzestrați cu putere de sus, cu fețele luminate, și strălucind de sfântă consacrare, mergeau pentru a proclama solia din cer. Suflete care erau risipite în toate corpurile religioase, au răspuns chemării, iar cei prețioși erau grăbiți să iasă din bisericile sortite osândeii, la fel cum Lot a fost zorit să iasă din Sodoma înainte de distrugerea acesteia. Poporul lui Dumnezeu era întărit de slava deosebită care se afla asupra lor din abundență și care îi pregătea să îndure ceasul ispitirii. Am auzit din toate părțile o mulțime de voci spunând: „Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei care țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).”⁵

„La începutul aceluia timp de strâmtorare noi am fost umpluți cu Duhul Sfânt pe măsură ce mergeam și proclamam mai deplin Sabatul...”

„Începutul aceluia timp de strâmtorare”, menționat aici, nu se referă la timpul când plăgile vor cădea, ci la o scurtă perioadă chiar înainte ca acestea să fie revărsate, în timp ce Hristos este în sanctuar. În acel timp, pe când lucrarea de mântuire se încheie, va veni pe pământ o strâmtorare și națiunile vor fi infuriate, totuși vor fi ținute în frâu în așa mod încât să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger.”⁶

Sub puterea ploii târzii, lumea va fi iluminată cu slava lui Dumnezeu. Cunoștința adevărului va fi adusă tuturor inimilor. Locuitorii lumii, de la nord la sud și de la est la vest, își vor lua în mod inteligent decizia finală între poruncile lui Dumnezeu

și poruncile oamenilor. Semnul fiarei va fi imprimat asupra lumii. (Apocalipsa 13:14-17).

Totuși, „nimeni nu este condamnat până când nu a avut lumina și nu a înțeles obligativitatea poruncii a patra. Însă când va fi emis decretul care impune sabatul contrafăcut, și marea strigare a celui de-al treilea înger îi va avertiza pe oameni împotriva închinării la fiară și chipul ei, se va trage în mod vizibil linia de demarcație între ceea ce e fals și ce e adevărat. Atunci acei care vor continua încă în fărâdelege vor primi semnul fiarei.”⁷⁷

Puterile bisericești apostaziate prezentate în Apocalipsa, vor influența puterile civile să încalce drepturile conștiinței și să își impună dogmele lor. Locuitorii planetei își vor lua decizia, iar cei care se decid pentru adevăr se vor alătura poporului rămășiței lui Dumnezeu și – chiar sub amenințarea cu moartea – vor rămâne cu Domnul. După ce a oferit lumii ultima ocazie de salvare, Domnul va închide timpul de probă pentru omenirea nepocăită.

2. Încheierea timpului de probă

„Când se încheie solia îngerului al treilea, mila nu mai pledează pe lângă locuitorii vinovați ai pământului. Poporul lui Dumnezeu și-a încheiat lucrarea. Ei au primit ‚ploaia târzie’, învierea de la fața Domnului, și sunt pregătiți pentru ora de încercare din fața lor. Îngerii se grăbesc înspre și dinspre cer. Un înger, care se întoarce de pe pământ, anunță că lucrarea sa este încheiată; testul final a fost adus asupra lumii, și toți cei care s-au dovedit loiali preceptelor divine au primit ‚sigiliul viului Dumnezeu’ (Apocalipsa 7:2). Atunci Isus își încheie mijlocirea în sanctuarul de sus. El ridică mâinile Sale și spune cu o voce puternică: ‚S-a sfârșit,’ și întreaga oaste îngerească își depune coroanele când El face anunțul solemn: ‚Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană,

să fie și mai departe fără prihană; și cine este sfânt să se sfințească și mai departe’ (Apocalipsa 22:11). Fiecare caz a fost decis pentru viață sau pentru moarte. Hristos a făcut ispășire pentru poporul Său și le-a șters păcatele. Numărul supușilor Împărăției Sale este complet; ‚domnia, stăpânirea și puterea împărăției de sub întregul cer’ (Daniel 7:27 engl. KJV) este pe punctul de a fi dată moștenitorilor mântuirii, iar Isus va domni ca Rege al regilor și Domn al domnilor.”⁷⁸

„Când lucrarea judecării de cercetare se încheie, destinul tuturor va fi fost decis pentru viață sau moarte. Timpul de probă se încheie cu puțin înainte de apariția Domnului pe norii cerului.”⁷⁹

3. Timpul de strâmtorare și plăgile

Timpul de strâmtorare va fi înfricoșător și grozav. Totuși, după cum ne asigură profetul Daniel, poporul lui Dumnezeu „va fi scăpat, oricine va fi găsit scris în carte” (Daniel 12:1 engl. KJV).

Domnul va executa judecata asupra acestei lumi – și plăgi îngrozitoare, neamestecate cu milă (Apocalipsa 16), vor începe să cadă. Dumnezeu va ocroti poporul rămășiței Sale așa încât plăgile care vor cădea asupra celor nelegiuți nu îi vor afecta pe copiii Săi. Profetul Isaia declară: „Vino, poporul Meu, intră în odaia ta și încuie ușa după tine; ascunde-te, câteva clipe, până va trece mânia! Căci, iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului; și pământul va da sângele pe față și nu va mai acoperi uciderile (Isaia 26:20, 21). Cămăruțele menționate de profet reprezintă protecția lui Hristos și a îngerilor Săi în favoarea poporului Său în timpul intensului timp de strâmtorare.”¹⁰

În timp ce sfinții vor fi sub grija lui Dumnezeu, cei răi vor suferi efectele teribilelor calamități: „Evenimente solemne care ne stau în față trebuie încă să aibă loc. Trâmbiță după trâmbiță trebuie să sune; potir

după potir să fie revărsat peste locuitorii pământului.”¹¹

„Lumea va fi lăsată în curând fără înger al milei, și ultimele șapte plăgi trebuie să se reverse... Zăvoarele mâniei lui Dumnezeu vor cădea în curând, și când El va începe să îi pedepsească pe călcătorii poruncilor, nu va fi nicio perioadă de răgaz până la sfârșit.”¹²

4. A doua venire a lui Hristos

Revenirea lui Hristos pe norii cerului marchează încheierea istoriei pământului și începutul veșniciei pentru biserica triumfătoare. Este sfârșitul lumii – sfârșitul iubitorilor păcatului, care au disprețuit invitația harului și mântuirea.

„Lumina strălucește peste norii de deasupra vârfurilor munților. În curând va fi o descoperire a slavei Sale. Soarele Neprihănirii este pe punctul de a străluci. Dimineata și noaptea sunt ambele aproape – începutul zilei eterne pentru cei neprihăniți, începutul nopții veșnice pentru cei răi.”¹³

„Într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la ultima trâmbiță: trâmbița va suna, morții [drepti] vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii, să se îmbrace în nemurire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire” (1 Corinteni 15:52, 53).

În acea mare zi va avea loc despărțirea dintre cele două grupuri ale omenirii. Se va vedea diferența dintre cei neprihăniți și cei răi. Copiii lui Dumnezeu Îl vor întâlni pe Rege, iar cei răi vor fi destinați să sufere condamnarea eternă.

Rămășița în veșnicie

Ioan Vizionarul descrie: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Apocalipsa 21:1, 2).

La revenirea lui Hristos, poporul rămășiței va fi strâns din cele patru colțuri ale pământului. În compania lui Hristos și a îngerilor, cei răscumparați vor traversa galaxii, vor admira stelele și vor observa alte lumi. Ei vor contempla minuni nevăzute până atunci de ochii omenesți, pe măsură ce ei încep să se bucure de veșnicie.

Când ajung în cer, ei vor fi primiți de Rege în Împărăția cerească. Isus va declara: „Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios” (Isaia 26:2).

Solul Domnului descrie: „Am văzut un mare număr de îngeri aducând din cetate câte o coroană pentru fiecare sfânt, cu numele său scris pe ea. Când Isus cerea coroanele, îngerii i le prezentau, și cu mâna Sa dreaptă El pune coroanele pe capetele celor sfinți. În același mod îngerii au adus harfele și Isus le-a dat, de asemenea, sfinților. Îngerii care conduceau au dat tonul, iar apoi fiecare voce s-a înălțat într-o laudă recunoscătoare, fericită, și fiecare mână trecea cu îndemănare peste corzile harfei, producând o muzică melodioasă în tonuri bogate, desăvârșite.

Apoi L-am văzut pe Isus conducând cortegiul celor răscumparați spre poarta cetății. El a atins poarta și a deschis-o, aceasta răsucindu-se pe balamalele ei strălucitoare; Isus a invitat popoarele care păziseră adevărul să intre. În cetate era orice putea să încante ochiul. Peste tot se vedea o slavă bogată. Atunci Isus s-a uitat la sfinții Săi răscumparați; înfățișarea lor strălucea de slavă; și pe când El își fixa ochii Săi iubitori asupra lor, El spuse, cu vocea sa profundă, muzicală: „Văd rodul muncii sufletului Meu și sunt mulțumit. Această slavă este a voastră pentru a vă bucura de ea pentru veșnicie.”¹⁴

Limbajul omenesc nu poate să descrie slava Împărăției cerești. Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și care nu au ajuns la imaginația bărbaților și femeilor sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru oastea

celor răscumparați. Chiar dacă am încerca să ne imaginăm veșnicia, realitatea este mult dincolo de înțelegerea noastră limitată. În paradisul lui Dumnezeu nu vor fi lacrimi, pentru că Domnul va șterge orice lacrimă din ochii lor. Durerea care a caracterizat experiența umană nu va mai fi simțită. „Niciun locuitor nu zice: Sunt bolnav! Poporul care locuiește acolo capătă iertarea fărădelegilor lui” (Isaia 33:24).

Nimeni nu va avea vreun defect fizic, pentru că omenirea își va redobândi perfecțiunea de la început. Moartea nu va mai avea stăpânirea asupra rasei umane. Creațiunea va fi în armonie desăvârșită, la fel cum a fost la început. Animalele vor fi supuse, și oamenii vor fi în pace unii cu alții. „Lupul și mielul vor păste împreună, leul va mânca paie ca boul, și șarpele se va hrăni cu țărână. Niciun rău și nicio vătămare nu se vor face pe tot muntele Meu cel sfânt, zice Domnul” (Isaia 65:25).

Mai mult, prezența permanentă a lui Dumnezeu va fi cu copiii Săi. Profetul de pe Patmos spunea: „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul lui, și Domnul însuși va fi cu ei. Și el va fi Dumnezeul lor” (Apocalipsa 21:3 engl.KJV). Întregul univers va fi liber de păcat, păcătoși, și de cel în care și-a avut originea păcatul. „Niciun pom al cunoștinței binelui și răului nu va mai oferi ocazie pentru ispită. Niciun ispititor nu este [în școala Edenului], nicio posibilitate de a greși.”¹⁵

„Marea luptă s-a încheiat. Păcatul și păcătoșii nu mai sunt. Întregul univers este curat. Un puls de armonie și fericire străbate prin întreaga creație. De la cel care a creat totul curg viață, lumină și bucurie, prin toate domeniile spațiului nemărginit. De la cel mai mic atom până la cea mai mare lume, toate lucrurile, însuflețite sau neînsuflețite, declară în frumusețea și perfecțiunea lor neumbrite că Dumnezeu este iubire.”¹⁶

Concluzie

„Domnul dorește să vadă lucrarea proclamării soliei celui de-al treilea înger promovată cu eficiență sporită. După cum a lucrat în toate veacurile pentru a da victorii poporului Său, tot astfel în acest veac el tânjește să conducă la o împlinire triumfătoare a scopurilor Sale pentru biserica Sa. El le cere sfinților Săi care cred, să înainteze în mod unit, mergând din tărie spre o tărie mai mare, de la credință spre o asigurare și o încredere mărite în adevărul și neprihănirea cauzei Sale.”¹⁷

La încheierea acestei Săptămâni de Rugăciune, dorința mea este ca tu să poți fi salvat și să te bucuri de privilegiul de a locui cu Hristos și cu oastea răscumpărată în toate veacurile nesfârșite ale veșniciei. Deci, ia astăzi hotărârea de a fi în poporul rămășiței credincioase. Acceptă-L pe Hristos ca Domn al vieții tale și trăiește pentru El. Amin!

Trimiteri:

¹ *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 11 engl. (cap.1, „Scopul lui Dumnezeu pentru biserica Sa”). / ² *Experiențe și viziuni*, pg.71 engl. (cap. „Pregătirea pentru sfârșit”). / ³ *Mărturii pentru predicatori*, pg.508, 509 engl. (cap.18). / ⁴ *Mărturii pentru comunitate*, vol.9, pg. 126 engl. (secțiunea 3, „Lucrarea în orașe”, subcap. „O mișcare de reformă”). / ⁵ *Experiențe și viziuni*, pg.278, 279 engl. (Secțiunea „Daruri Spirituale”, cap. „Marea strigare”). / ⁶ *Ibid.*, pg.85, 86 (engl.) (rom.Apendice, cap. „O explicație”). / ⁷ *Evangelizarea*, pg.234, 235 engl. (cap.8, „Predicând adevăruri distinctive”). / ⁸ *Marea luptă*, pg.613, 614 engl. (cap.39, „Timpul de strâmtorare”). / ⁹ *Ibid.*, pg. 490 engl. (cap.28, „Față în față cu raportul vieții”). / ¹⁰ *Maranata*, pg.270 engl. (cap.262, „Protecția prin îngeri în timpul de strâmtorare”). / ¹¹ *Solii alese*, vol.3, pg.426 engl. (cap.57, „Ultima mare bătaie”). / ¹² *Mărturii pentru predicatori*, pg.182 engl. (cap.7, „Economie”). / ¹³ *Marea luptă*, pg.632 engl. (cap.39, „Timpul de strâmtorare”). / ¹⁴ *Istoria mântuirii*, pg.413 engl. (cap.62, „Răsplata celor sfinți”). / ¹⁵ *Educația*, pg.302 engl. (cap.35, „Școala de dincolo”). / ¹⁶ *Marea luptă*, pg.678 engl. (cap.42, „Sfârșitul luptei”). / ¹⁷ *Solii alese*, vol.2, pg.407 engl. (cap.53, „Ultimele solii către Conferința Generală”).

Pelerinajul rămășiței

*Rapoartele Scripturii privesc
Dincolo de nisipul vremii,
Iar zilele noastre furtunoase le zugrăvesc
Drept pline de fărâdelege.*

*Ca mai demult, pe vremea tristului Lot,
Răutatea atinge-apogeul în lume
Nestingherită, nelegiuirea e grabnică și îndrăzneată,
Iar pofta scoate capul semeată.*

*Mai trist decât tot e faptul că acei
Ce Domnului pretind a-i sluji cu elan
Sunt ocupați-foarte, de multe luați
Și plictisiți într-un mod laodicean.*

*Grijile vieții, mărunte în fapt, și lupte-ascuțite,
Atenția omenirii atrag permanent.
Dar ochiul din Cer, duios, plin de milă
Orice-ncercare a noastră o cântărește atent.*

*Și cum se vede, încă mai sunt azi câțiva, doar puțini,
Ce caută o țară mai bună, cerească!
Spre Domnul lor ei cu ochii stau ațintiți
Formând o grupă de pelerini spre casă.*

*Această grupă fravă susține cu mâini divine
Acea mângâiere suavă și blândă de sus.
Grupa care în totul pe Domnul urmează –
Se știe – iubește asemenea lui Isus.*

*În neprihănire se cere a fi ei găsiți;
Din fragedă tinerețe-nvățată-i căința,
Aceasta în principiu le-a ancorat statornică ființa
Până la bătrânețe ei stând în adevăr neclintiți.*

*Inimile lor dedicate, în evlavie stau ascunse;
Sufletul și spiritul le sunt fără zgomot fixate
În principii morale clare, sigur delimitate
De slovele din Cuvânt, pline de Duh pătrunse.*

*Când criza peste întregul pământ se abate,
Mulțimile vor înțelege, nu-i greu,
Acele principii ce-au fost păstrate prin lupte
De grupa de pelerini a lui Dumnezeu.*

*Pe Dumnezeu ei din inimă-L onorează
Și pentru harul Său Îi mulțumesc.
Acum vor vedea în sfârșit pe-al lor prețios Salvator
Și, plini de recunoștință, față în față Îl întâlnesc.*

*Iată, răsună atunci cântarea biruinței –
Frumoasă cântare de intonat
Când pelerinii privirea înalță
Pentru a-L vedea pe Rege încoronat!*

*Lacrimile trudei au fost toate vărsate,
Ispite viclene prin rugăciune răsturnate.
Grupa de pelerini atunci nespus se va bucura:
Acea rămășiță salvată va exista!*

Traducere după B. Montrose

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
E-mail: info@farulsperrantei.ro
www.farulsperrantei.ro

ISSN: 1584-269x